XXI. évfolyam 3. szám | Ára: 1 forint | 1965. január 21.

Mészáros András rajza

— A mi téeszünknek ez az út a legfontosabb…

Különös állat

Megmondom őszintén, bosszankodva olvastam a Népszabadság vasárnapi számában a következő kis hírt: *„Különös nyulat ejtett el az Egyesült Államokban egy 12 éves kisfiú; a nyúlnak három szarva van, s azok olyan csavartak, mint a kosoké.”*

Mi ebben a különös? Azért, mert a közönséges vadnyúlnak általában csak két szarva van? És hogy csavartak? Ugyan, kérem! Nyúl — nyúl! Tudom, hogy a lapoknak szükségük van külföldi furcsaságokra, s ha nincs 120 éves menyasszony, jó a kétfejű róka is, de azért a mindennapi esetekből ne csináljunk szenzációt. Jómagam például a napokban egy eléggé különös állattal találkoztam, mégsem vertem nagydobra, mert nem szeretem a fontoskodást. Pedig valamivel különösebb volt, mint az amerikai nyuszi.

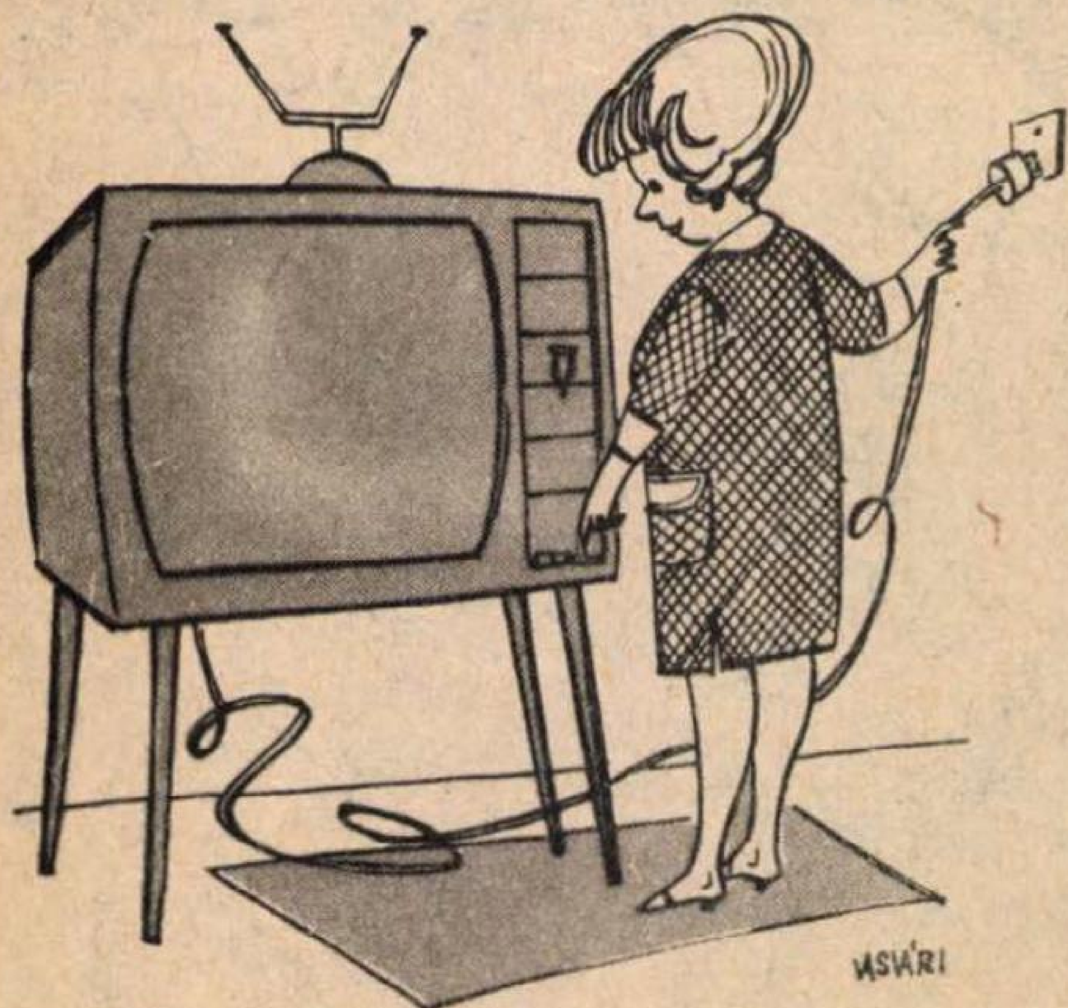
A Városmajorban tűnt fel, s ha az emberek általában nem lennének a saját dolgaikkal elfoglalva, mások is felfigyeltek volna erre a mintegy hat méter hosszú, de alig három méter magas leopárdra, amely az egyik bokorból kúszott elő. Az igazat megvallva, kezdetben én sem észleltem rajta semmi különöset, s csak később vettem észre, hogy hat lába van, kopoltyúval lélegzik és az agancsai foszforeszkálnak. Tollazata lilás fényű volt, s azt is megfigyeltem, hogy osztódás útján szaporodik. Olyan erszénye volt, mint egy kengurunak, de farzsebei is voltak. Kellemetlen hangon brekegett, majd később csicseregni kezdett, végül elhallgatott és lehe-

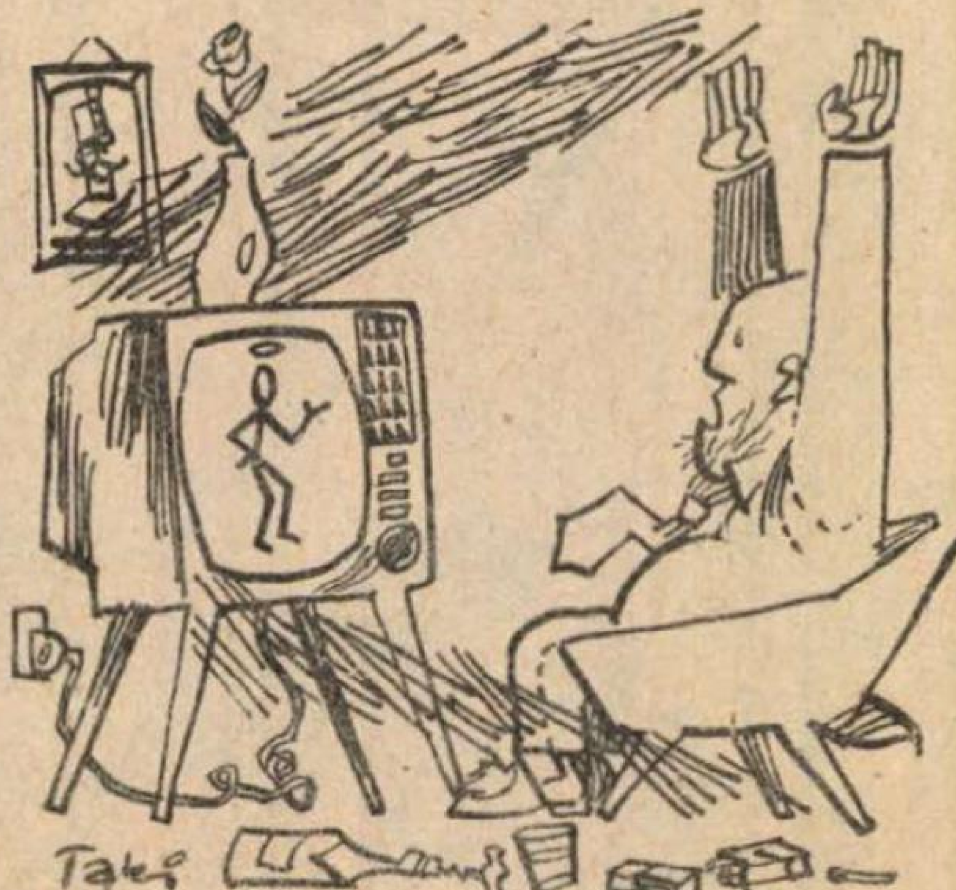
veredett egy pad mögé. Ekkor kétágú nyelvét kinyújtva sziszegett, de az volt az érzésem, hogy nem mérges. Ormánya alig érte el az átlagos elefántét, annál fejlettebbek voltak azonban uszonyai. Csendesen kérődzött különben, mialatt tollászkodott, majd meglepetésemre zümmögni kezdett. Erre a hangra különben többen odanéztek, de amikor látták, hogy nem szúnyog, megnyugodva visszafordultak. Ekkor meg akartam simogatni az állatot, de egy elektromos ütésre visszarántottam a kezemet. Érdekes, addig nem vettem észre, hogy a különös állatban van valami villamosrájaszerű.

Különben nem volt valami intelligens állat. Franciául eléggé rossz kiejtéssel beszélt, Sartre-nak egyetlen regényét sem ismerte, a modern zenével szemben pedig vaskalapos álláspontra helyezkedett. Sok értelmét nem is láttam a vele való beszélgetésnek, az idő drága, az ember válogassa meg a társaságát. Szerencsémre az állat is eléggé szófukar volt, szundított egyet, majd harminc forintot kért tőlem kölcsön, és elrepült.

Feleki László

– Azért néha kell egy kis kikapcsolódás... Kikapcsolom!...

– Maradj így, most nagyon jó a kép!

SZILÁNKOK

IGÉNYES VEVŐ

Férfi lép be az Éjjel-Nappal Gyógyszertárba. Átnyújtja a receptet:

– Egy doboz Diaphilint legyen szíves. De szépet adjon, mert betegnek viszem.

PESSZIMIZMUS

Az élet az ábrándozás megrontója.

FÉRFI-MENTALITÁS

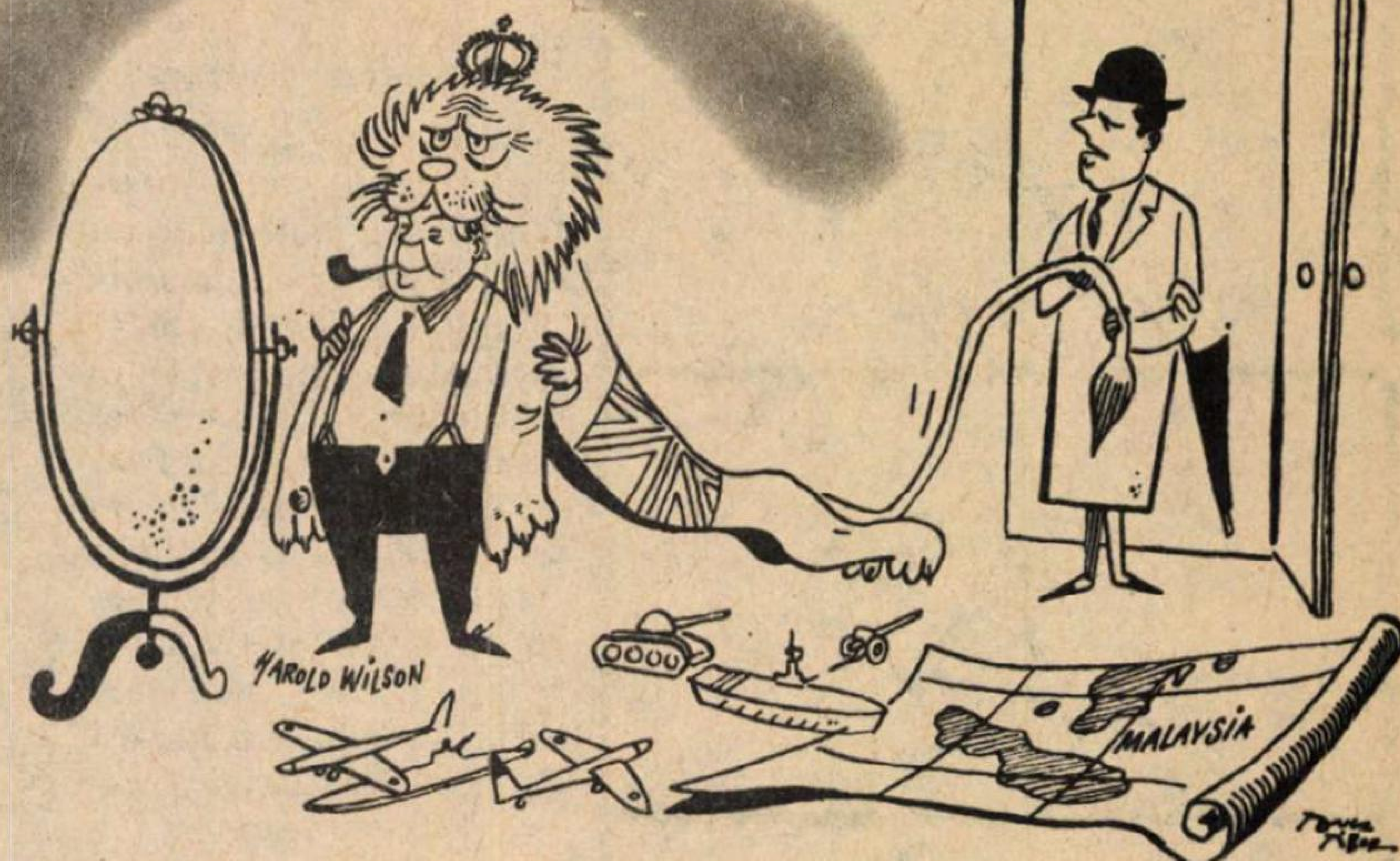
Barátom az eszpresszóban könnyes szemmel, keserűen meséli:

– Ha tudnád, mennyire szerettem azt a nőt. Kitaláltam a legtitkosabb gondolatait, dédelgettem; kényeztettem, mindene megvolt mellettem, és most tessék, mégis otthagytam egy másikért!

G. Sz.

Jelmezbál

Toncz Tibor rajza

– Na látja, miniszterelnök úr, egészen jól áll magán az imperialista jelmez...

A lapokban gyakran találunk olyan cikkeket, amelyekben egy-egy hónapokig, sőt évekig tartó bürokratikus huzavonáról számolnak be. Ilyenkor rengeteg adatot, számot, nevet olvashatunk, ki mit csinált, illetve ki mit nem csinált, és mikor és hol és meddig és miért. A cikkek végén általában rendbejönnek a dolgok: a bűnösök elveszik büntetésüket és a jók elnyerik jutalmukat. Véleményem szerint nagyon érdekes és sokkal őszintébb lenne, ha egyszer valamelyik újság így adna hírt egy évekig tartó, bonyolult, bürokratikus ügyről és annak elintézéséről:

Férfias sport

– Hé! Az a karom!

EGY ÚJÍTÁS TÖRTÉNETE

Január 20.

X. Y. beadta az újítását. Szív, vérnyomás, idegek rendben. Étvágy, közérzet kitűnő.

Január 21.

A vérnyomás egy kicsit emelkedett, idegek rendben. Étvány, közérzet kitűnő.

Február 17.

A vérnyomás ingadozik, rossz közérzet. Étvágy jó, idegek rendben.

Április 9.

Magas vérnyomás, álmatlanság, gyomoridegesség.

Június 15.

Gyomoridegesség, a bal váll rángatódzik, a vérnyomás emelkedik.

Augusztus 8.

Étvágytalanság, nikotinmérgezés, üldözési mánia.

Szeptember 30.

Üldözési mánia, kényszerképzetek, ideges rángatódzás a bal szemben.

December 2.

Memóriazavarok, félelemérzet, összeférhetetlenség.

Január 20.

Szívidegesség, depressziós állapot.

Március 17.

Teljes idegkimerültség.

Március 17-től október 20-ig

Gondos kórházi kezelés.

Október 21.

Szív, vérnyomás, idegek rendben. Étvágy, közérzet kitűnő.

Október 28.

Étvágytalanság, nikotinmérgezés, üldözési mánia.

December 8.

Üldözési mánia, kényszerképzetek, ideges rángatódzás hol a bal vállban, hol a jobb vállban, félelemérzet, álmatlanság, összeférhetetlenség, magas vérnyomás, memóriazavarok.

Február 7.

Szív, vérnyomás, idegek rendben. Étvágy, közérzet kitűnő.

Február 17.

X. Y. öt kilót hízott.

A cikkből, azt hiszem, mindenki rájött, hogy nem lehetett valami sima ügy, és azt is mindenki tudja, hogy X. Y. újítását két év után, december 8-a és február 7-e között fogadták el és február 17-én vezették be.

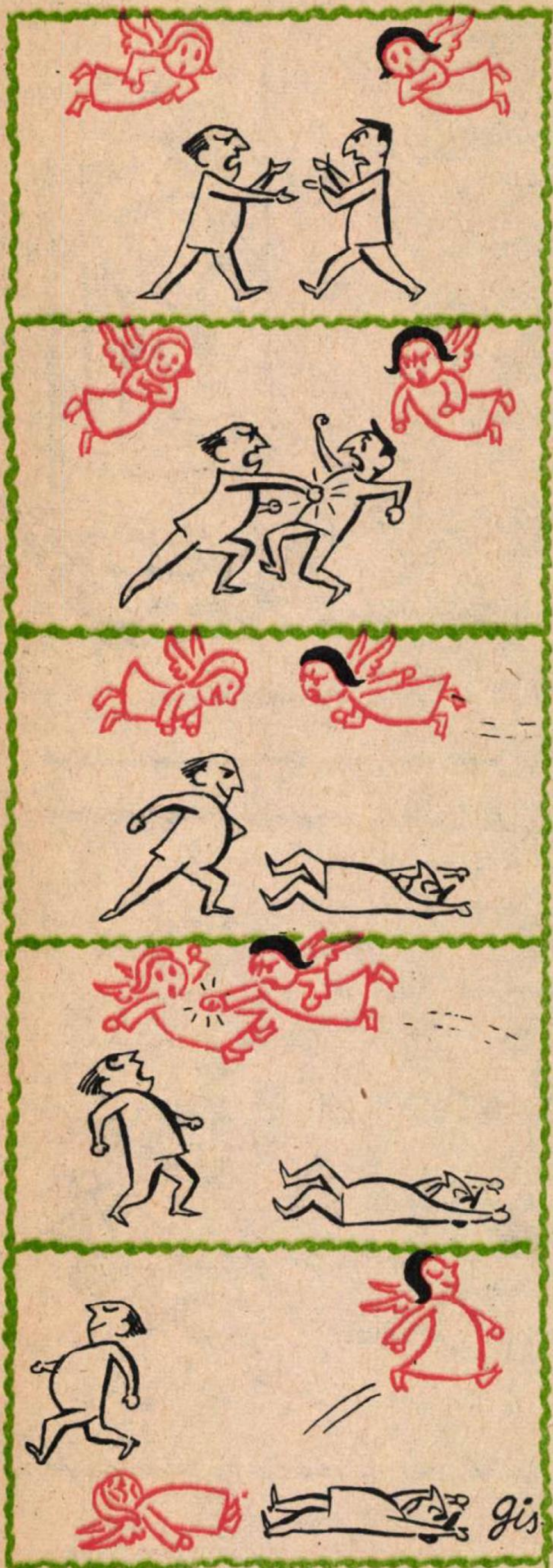
Aki akarja, még odaírhatja a cikk végére, hogy X. Y. törhetetlen optimizmussal tekint a jövőbe.

Vagy valami ehhez hasonlót.

Mikes György

Őrangyal-történet

Szegő Gizi rajza

LEVÉL az információról

Osztályvezető Kartárs!

Véleménye szerint beosztottja, akivel öt esztendő óta barátságosan együtt dolgozik, modortalan, nagyképű, megbízhatatlan ember, s a kiküldetések alkalmával hamisan felszámított napidíjakkal rendszeresen becsapja a vállalatot. E véleménye ellenére az eltelt öt év alatt még csak meg sem dorgálta őt, sohasem kapott öntől szóbeli vagy írásbeli figyelmeztetést, s nem indított ellene fegyelmi eljárást sem.

Aligha tudnám méltó szavakkal dicsérni az ön *jószívűségét.*

De nemcsak hogy nem torolta meg beosztottjának magatartását és viselt dolgait, hanem öt évig mélyen hallgatott erről, szorosan magába zárva a titkot ahelyett, hogy ha mással nem is, de legalább a beosztottjával tudatta volna, hogy modortalan, nagyképű, megbízhatatlan és csal a napidíjjal.

Aligha tudnám méltó szavakkal dicsérni az ön *diszkrécióját.*

Amikor a beosztottja megelégelte önnel az együttműködést, és egy másik osztályvezető után nézett, az új főnöknek kiszemelt osztályvezető, telefonon felhívta önt és információt kért távozni készülő beosztottjáról. Ön készséggel közölte osztályvezető kollégájával, hogy beosztottja modortalan, nagyképű, megbízhatatlan és csal a napidíjjal. S közölte azt is, hogy ennél bővebb információt telefonon nem áll módjában adni róla.

Aligha tudnám méltó szavakkal dicsérni az ön *tapintatos* eljárását.

Persze, az élet nem ilyen egyszerű. Az új főnöknek kiszemelt osztályvezetőt kíváncsi természettel áldotta meg az ég, s érthető, ha ezután levélben kért öntől bővebb információt beosztottja személyét és magatartását illetően. Annál inkább furdalta a kíváncsiság, mert az ön beosztottja természetszerűleg nem mulasztotta el vele tudatni, hogy egész pályafutása alatt soha meg nem dorgálták, szóbeli vagy írásbeli figyelmeztetésben soha- sem részesítették, és fegyelmi eljárást sem indítottak ellene.

A levélre ön telefonon válaszolt. Megismételte, hogy beosztottja modortalan, nagyképű, megbízhatatlan és csal a napidíjjal, de ezt nem hajlandó írásban adni, mert ez az ön magánvéleménye, amit hivatalosan, papíron nem áll módjában igazolni.

Aligha tudnám méltó szavakkal dicsérni az ön végtelen *óvatosságát.*

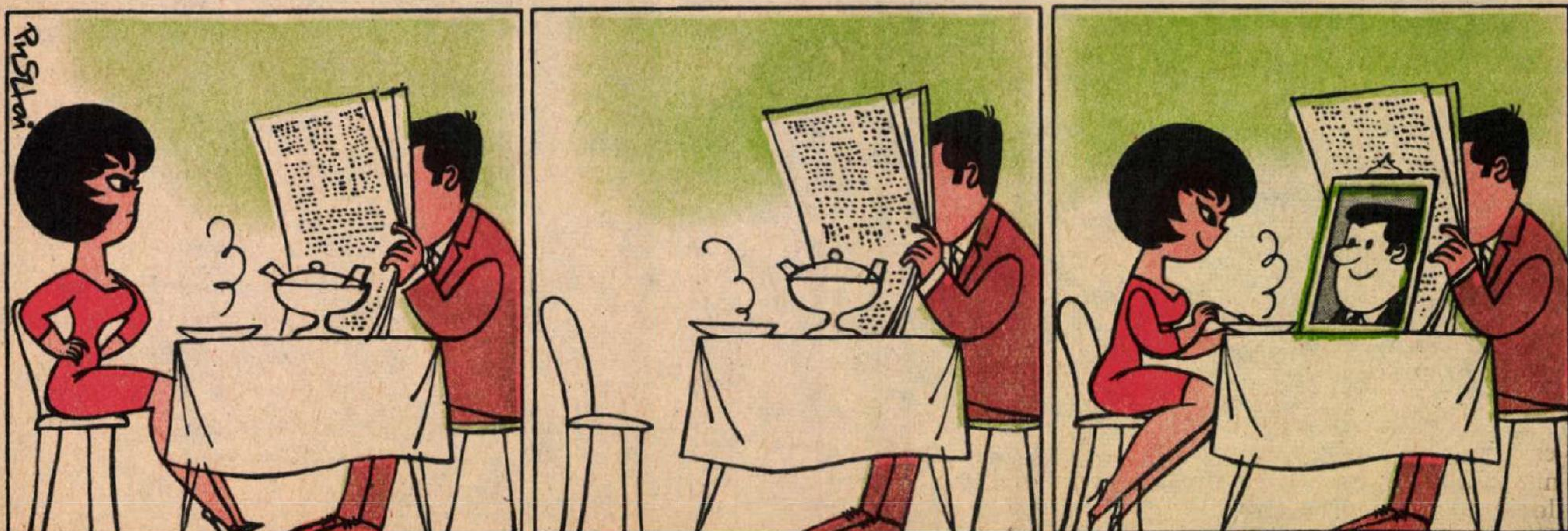
De engedje meg, hogy megkérdezzem: Miért nem ad ön írásban is olyan véleményt a beosztottjáról, mint amilyen véleményt telefonon adott? És ha nem ad olyan véleményt írásban, akkor miért ad olyant telefonon? Továbbá: ha beosztottja magatartása miatt valóban oka volt önnek a fegyelmi megindítására, akkor miért nem indította meg a fegyelmit? Ha pedig nem volt oka a fegyelmi megindítására, akkor miért ad olyan információt, amely miatt fegyelmit kellett volna indítania?

És még egy kérdés! Mit szólna ahhoz, ha azt állítanám, hogy ön kiskaliberű és megbízhatatlan ember, aki magatartásával mérhetetlen károkat okoz? Persze nem írásban állítanám, hanem csak telefonon...

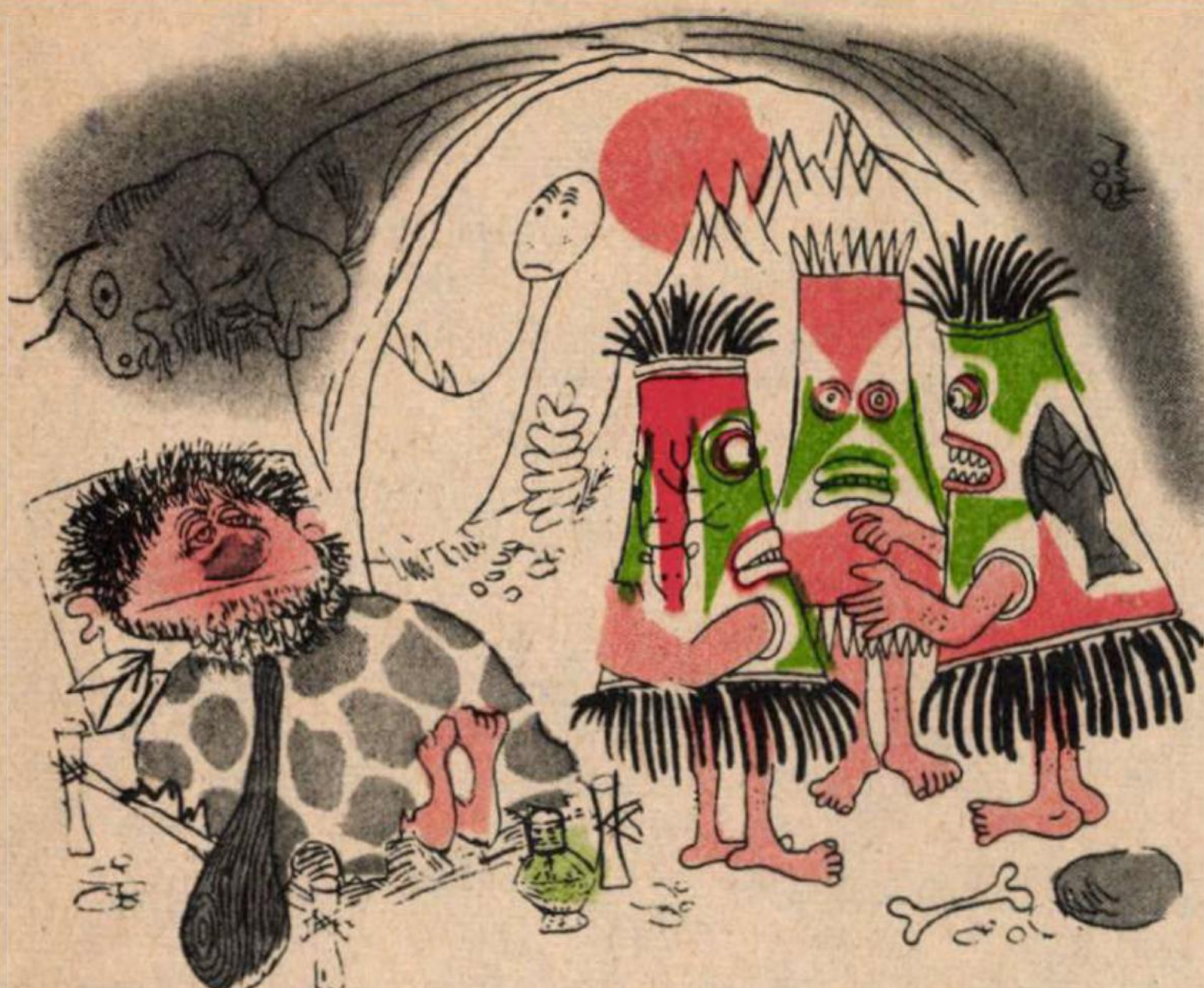
Földes György

Jucika és a családi vacsora

Pusztai Pál rajza

Varázsló-konzílium

– Itt nem segít a mágikus tánc! Influenzás . . .

A világutazó

Erdei Sándor rajza

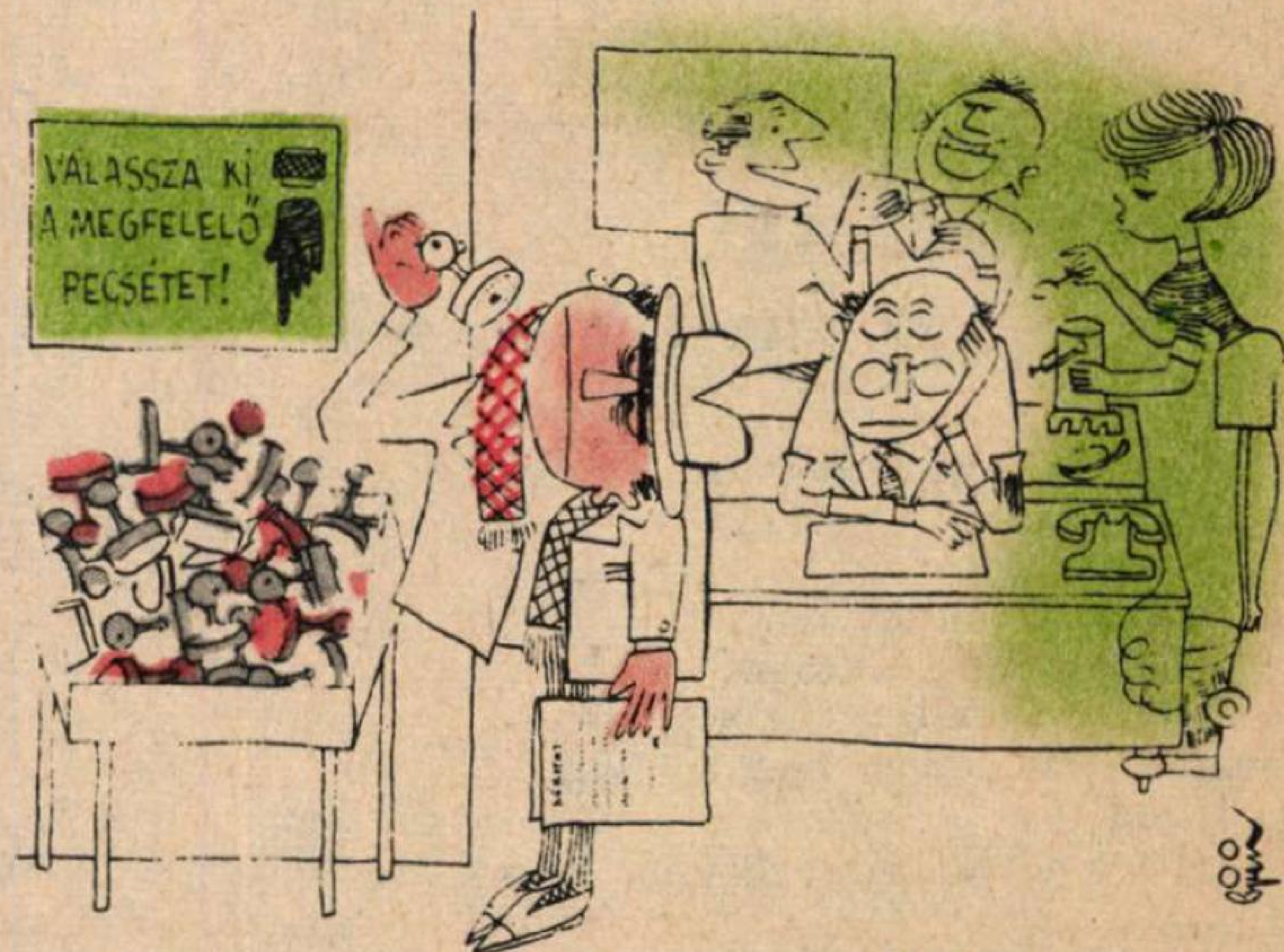

Aranydivat

Tán vannak, akik örülnek e hírnek:
az aranyat ma halmozzák a filmek.
Lám, egyik helyen az „Aranyfej” járja,
a sarkon túl az „Aranykezű Márja”
itt „Aranyfog”, ott meg „Az aranyember” . . .
Elgondolkozom, visszanéző szemmel,
sőt rosszallóan, elég felindultan:
az arany mennyi bajt hozott a múltban!
Az aranyborjú, mit körülloholtak,
hogy áldozzanak az éhes molochnak,
s a csillogó rém, a vérszomjas állat
csak nyomort szült és nagy tragédiákat!
De ma? A bálvány nálunk összeomlott,
ne bámuljuk már ezt a tőkés-dolgot,
az eszmény más, ez régi ócska holmi,
miért kell újból, mindig visszahozni?
Vagy tán az „arany” jelentése elvi,
s csupán a művek értékét jelenti?
. . . Nos, jegyet veszek. Visz a nézők sodra,
jól figyelek, lassanként megnyugodva
és megkönnyebbült szemmel nézem végig:
— Á, nincs baj! Nem mind arany, ami fénylik!

Lovászy Márton

Eszményi hivatal

Szerencsés bukás

A Magyar Nemzet arról tudósít, hogy a Clyders Cottage nevű angol versenyló elesett, és két helyen eltörte a *kulcscsontját*.

Azért szerencsés baleset ez, mert a lovaknak – nincs kulcscsontjuk. Ajánlott irodalom: Dr. Kovács Gyula: Háziállatok anatómiája.

Ezt olvastuk

Különleges eset

A Népszava hírt adott arról, hogy a bázeli állatkertben újszülött tapír született. Persze, még nagyobb szenzáció lett volna, ha egy középkorú tapír lát napvilágot.

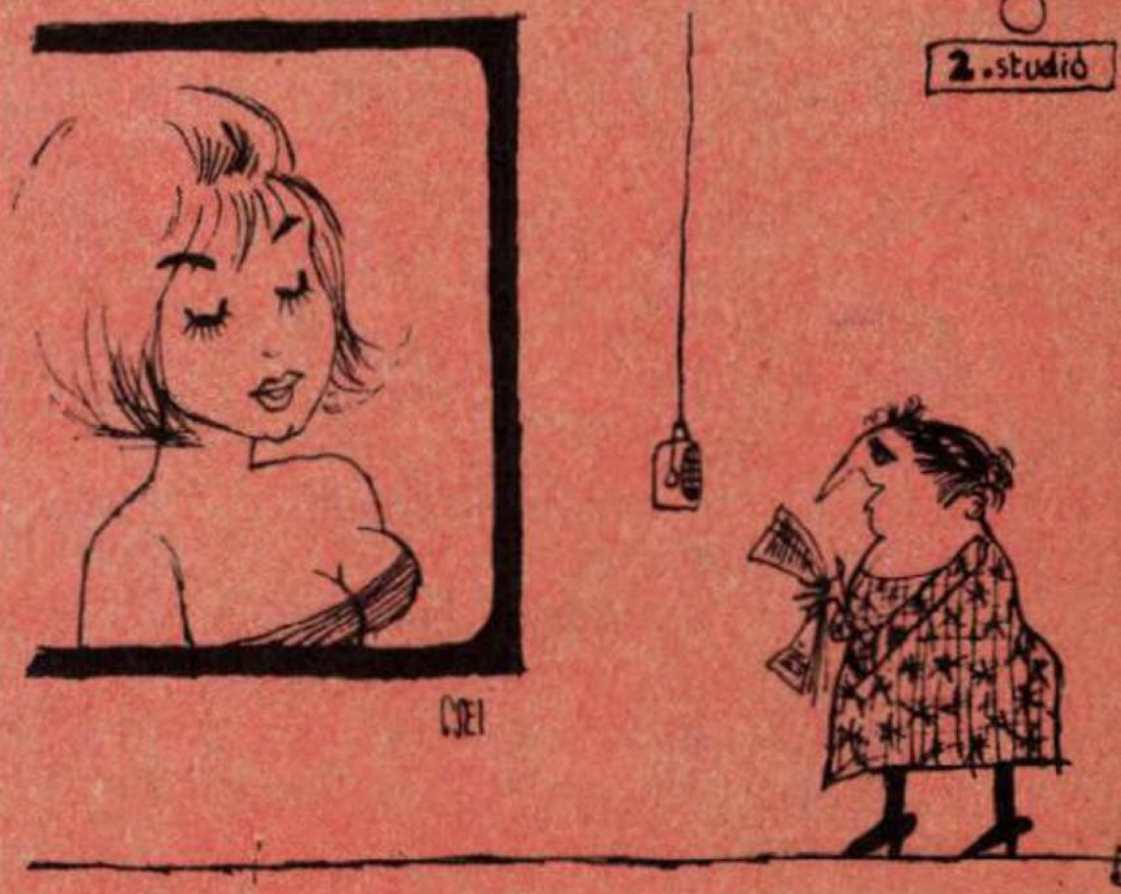
Kinek mi jut az eszébe?

A Szabad Föld egyik tudósítása így kezdődik: „S kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk . . . Ez az Ady-sor jut önkéntelenül eszembe . . .”

Érdekes, nekünk önkéntelenül az jutott eszünkbe, hogy ezt az Ady-sort József Attila írta.

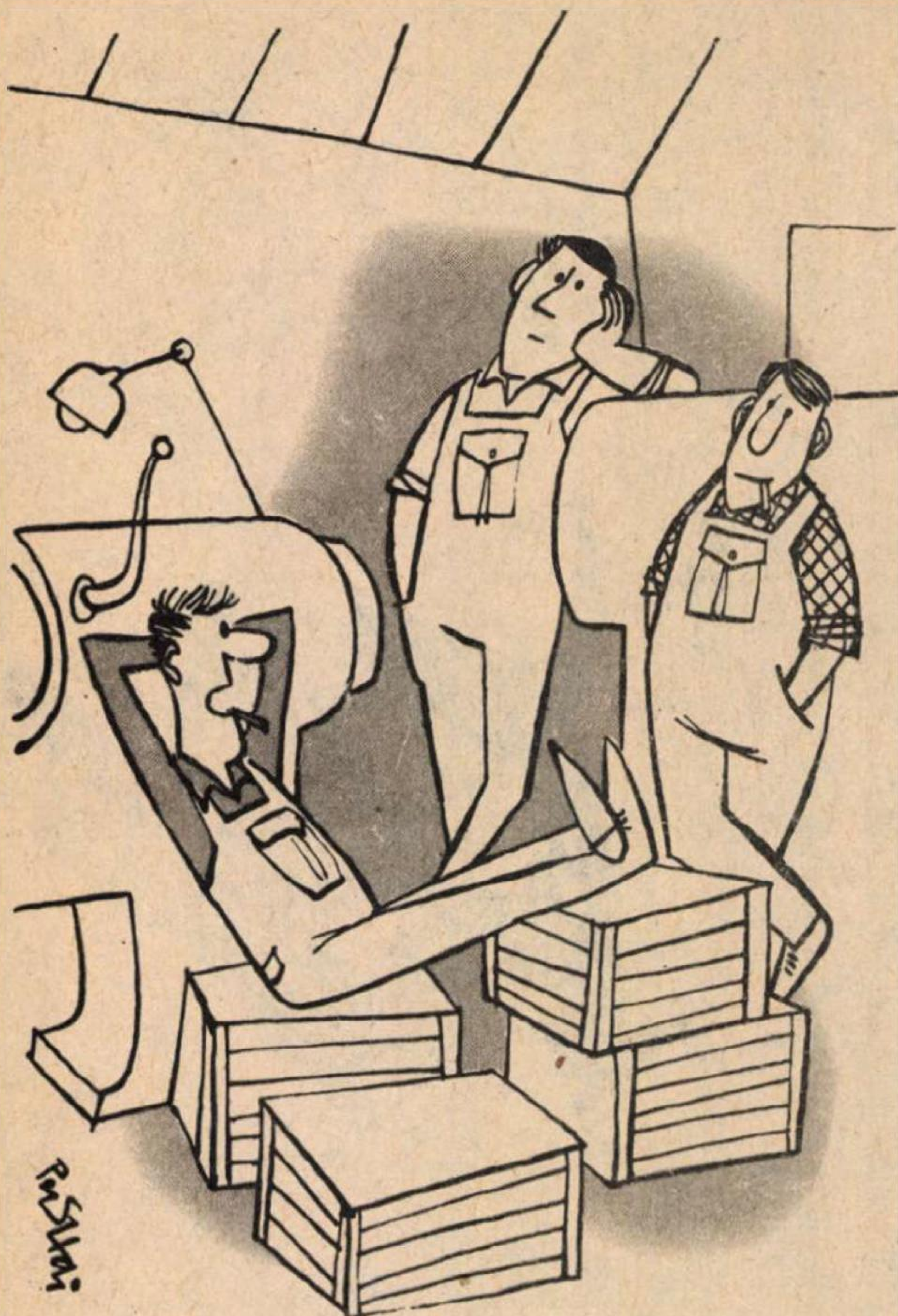
dr. Árgus

Szinkronizálás

Az öntudat ébredése

Pusztai Pál rajza

– Disznóság! Ennyit hagyják lógni az embert!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÉRHATÁSÚ PANASZ

Minap egy szaküzlet kirakatában őszinte örömmel üdvözöltem az első magyar sztereo-lemezjátszót.

– Úgy látszik, kezdünk felzárkózni a világszínvonalhoz! – állapítottam meg elégedetten.

Ezt a tendenciát egyébként

az ízléses kivitelű készülék ára is tükrözi. 2500 forintba kóstál! Ennyiért már illik valamit nyújtani a kedves vevőnek, ugyebár...

Mivel magam is bigott lemezgyűjtő vagyok, bementem hát a boltba, hogy az új konstrukciót közelebbről megszemléljem. Ekkor meghökkentő felfedezést tettem. A hipermodern gramofon nem alkalmas úgynevezett normál lemezek lejátszására!!

Ez azt jelenti, hogy a lemezgyűjtők kilencvenkilenc százaléka, mert körülbelül ennyien nem hajlandók kidobni normál lemezeiket, e mellett a térhatású masina mellett még egy másik lemezjátszót is kénytelen lesz tartani odahaza, ami aligha nevezhető a tér hatásos kihasználásának...

Ha már a készüléket nem sikerült úgy megtervezni, hogy a lejátszófej tűit cserélni lehessen aszerint, hogy az ember normál-, mikro- vagy sztereo-lemezt kíván hallgatni, akkor legalább mellékeljenek hozzá egy külön normál lejátszófejet is, mert, azt hiszem, a legtöbben szívesen áldoznak a kétezerötszáz forinton felül még száz vagy kétszáz forintot azért, hogy ily módon megspóroljanak maguknak egy csomó bosszúságot...

(d—th)

FILMNOVELLA

A filmgyári dramaturgiára beállított Gyöngyösvisontai, a népszerű író.

— Hoztam egy filmdrámát. Egy lélekidomár története.

A dramaturg elhúzta a száját:

— Ha már dráma, akkor legyen kémdráma. Tudhatnád, hogy azt falja a közönség. Láthattad, hogy verekednek a jegyekért mindenütt, ahol a „Kém nyomában" című film megy!

— Na jó, akkor ezt itt sem hagyom. Van egy ötletem.

Öt hét múlva átadta a filmnovellát.

SUNDERLAND, A KÉMFŐNÖK

I

A kémelhárító osztály főnökéhez belép a nagyszakállú FF 83. Jelenti, hogy beépült az Intelligence Service-be, a francia 2. irodába, a CIC-be és a Gehlen szervezetbe. Megtudta, hogy Denis Henderson nem angol tábornok, hanem spanyol cipész.

— Nagyon jól dolgozott — mondta a kémfőnök, és letartóztatta FF 83-at.

— De miért? — dadogta FF 83.

— Mert az imént jelentette a műszaki lehallgató csoport, hogy ráépült a maga telefonjára, és így mindent megtudtunk. Maga Silvana Sica, az olasz kémelhárító főnökének felesége.

II

Silvana Sicát egy cellába zárják Daisy Burlingtonnal, aki vérével írja a falra, hogy a börtönrácsban lehallgató készülék van elrejtve. Sica rejtélyesen mosolyog, elővesz a frissen tupírozott hajából egy dió nagyságú készüléket, amelylyel pillanatok alatt eltünteti a rácsot.

— Most már beszélhetünk, meg is szökhetnénk, de előbb meg kell tudnom, hogy ki C. X. 111 felső kapcsolata.

— Én vagyok, tehát akkor uzsgyi!

III

Ebben a pillanatban bejön a börtönőr. Halkan így szól:

— Mit csinált a rezgőnyárfa ezüstszínű levele?

— Lehullott — mondja a két nő egyszerre.

— Még egy szót mondok. Fénylik!

— Nem mind arany, ami!

— Rendben van. Tudták a jelszót. Közlöm az Agár tervet. Én vagyok az összekötőjük. Don Alfredo, fedőnevén Hapci, a felső vonalam. — Ebben a pillanatban belép egy orangután, leüti a börtönőrt és Sunderland tábornokként mutatkozik be.

— Ez az álruha se használt — mondja —, lebuktunk! — Tovább azonban nem beszélhetett, mert Daisy Burlington ráfogta revolverét Sunderlandra.

— Letartóztatom! Sunderland én vagyok! De egy feltétel alatt menekülhet. Hajlandó vagyok magát beszervezni a szanszkrit kémelhárítóba.

— Maga nem Sunderland — kiáltotta most egy szakállas alak az ajtóban —, hanem Joachim von Karlstein, aki Daisy Burlington fedőnéven szerepelt.

— Fel a kezekkel! — hangzott ekkor az erélyes felszólítás az ablakból.

Don Alfredo, azaz Hapci állt az ablakban.

— Drágám — suttogta Silvana Sica, és Hapci karjaiba vetette magát.

Az igazi szerelem győzedelmeskedett...

— Remek — mondta dramaturg.

— Nem kellene egy kis logikát belevinnem?

— Megbolondultál? Hogy elrontsad?! Így lesz siker!

Palásti László

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két asszony beszélget.

– Hogy van a kedves fia? – kérdezi az egyik.

– A cirkuszban dolgozik. Neki van a legjobb dolga a világon. Nem csinál semmit, csak háromszor napjában bedugja a fejét az oroszlán torkába. Különben egész nap szabad.

*

Kovács váratlanul hazaérkezik, és a feleségét egy idegen férfi ölében találja. Az asszony kétségbeesetten Kovács elé veti magát:

– Könyörgöm, bocsáss meg nekem, egy pillanatra megfeledkeztem magamról.

Kovács megcsóválja a fejét:

– Úgy látom, hogy inkább énrólam feledkeztél meg!

Dél-Vietnamban

Vasvári Anna rajza

Taylor: Mi van? Partizánok, buddhisták vagy puccs?...

Pesti tudósítónktól

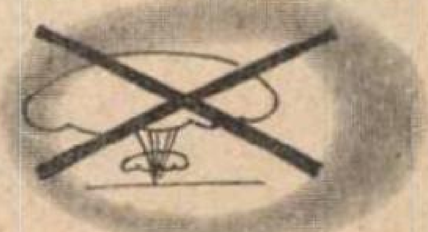
Tudom, hogy csak nyelvészeti kérdés, de ha az emberiség jövője függ tőle, szóvá kell tenni. Figyelmeztetem a világ vezetőit, hogy az atomkísérletek betiltását ne szorgalmazzák. Ha ugyanis az atomreaktorokat beadjuk a MÉH-nek és abbahagyjuk az atomkísérleteket, akkor elvágjuk a lehetőségét az atomenergia békés felhasználásának. Elégedjünk meg az atomfegyverkísérletek megtiltásával!

Törpék előnyben! Az egyik helyen törpe vízművet építenek, másutt törpe szakrendelőket létesítenek. Ha jobban megvizsgálnám kiviteli tervünket, kiderülne, hogy kertitörpe-exportunk évről évre növekedik. Hiába, kis ország vagyunk, s nem is értem, hogyan merészeltek az elmúlt vasárnap nálunk óriás műlesiklóversenyt rendezni!

Magam is elszörnyedtem, amikor azt olvastam egyik lapunkban, hogy *„főzetlen csalánt etettek meg a nyugatnémet hadsereg egyik ejtőernyős egységénél, fegyelmezési okokból."* A lap szerint a nyugatnémet hadsereg felügyelője szigorú vizsgálatot indított. A vizsgálat eredménye nem is lehet kétséges: ezentúl megfőzik a csalánt.

Nem olyan egyszerű dolog az az űrhajózás! A „Műszaki Élet" legutóbbi számában olvastam, hogy Amerikában már űrhajós-borotvát hoztak forgalomba, amely „v á k u u m m a l s z í v j a b e a s z ő r s z á l a k a t, s í g y m e g a k a d á l y o z z a, h o g y a z o k s ú l y t a l a n u l l e b e g v e s z e n n y e z z é k a z ű r h a j ó l e v e g ő j é t". Tekintettel arra, hogy a legközelebbi állócsillagig egy másodpercenként 100 kilométeres sebességgel haladó űrhajó mintegy 12 000 esztendő alatt teszi meg az utat, elhatároztam, hogy közben nem borotválkozom, hanem szakállat növesztek. Nincs arcbőr, amely egyetlen utazás alatt félmillió borotválkozást kibír!

f. l.

Kitaszítva a DOHÁNY UTCA sarkára

Egyedül állok a Dohány utca sarkán. Kitaszítva. Előttem a Hungária kávéház *csak nekem* bezárt ajtaja. A fémkeretes üveglap, amelyik *csak előttem* nem nyílik meg. Pedig két perccel ezelőtt még nem tudtam semmit...

Mint minden reggel, elindultam a Hungiba, meginni a reggeli feketét. Kezem a fogantyún, lendíteném az ajtót, de nem enged... Nini, bezárták ma a Hungit... Benézek az ablakon. Emberek reggeliznek, újságot olvasnak, pincérek loholnak. Nem tudják, hogy bezárták őket. Persze: biztosan szállítottak ide valamit, süteményt vagy trafikárut, és az, aki kikísérte a szállítót, segített neki kinyitni az ajtót, szórakozottan ráfordította belülről a kulcsot. Várok, majd csak észreveszik. De... Jön egy incifinci kislány. Talán tizenhat éves és negyven kiló. Egy ujját beakasztja a kallantyúba, s az ajtó engedelmesen tárul. Belibben.

Ugrom, rántom, zárva. Cibálom, tépem, hiába. Mindenki bent van, mint minden reggel. Feketét isznak, beszélgetnek, s én, a kitaszított, az egyedülhagyott próbálom marokra fogni táncoló idegeimet.

Valaki jön bentről. Egyszerűen kinyitja az ajtót, kilép az utcára. Lassan, félve közelítek. Szinte érinteni se merem. Összeszedem magam, megpróbálom. Zárva...!

Tehetetlenül, teljes reménytelenséggel állok félre, és perceken át nézem a boldogokat, a befogadottakat, akik könnyedén ki-be járnak a Hungáriába. *Nekik* nyitva az ajtó. Artikulálatlan ordítás hagyja el a számat, nekiesem a fogantyúnak, rángatom, húzom, remegő erőfeszítéssel akarom rákényszeríteni az ajtóra az engedelmességet... Hiába.

Megadom magam. Vége a munkának, az életnek, jön az elmegyógyintézet. A barátok – amíg eszébe jutok valakinek – szánakozva mondják majd: „Szegény, a diliházba

került. Azt hitte, *csak neki* van zárva a Hungi ajtaja. Menthetetlen."

Most... most jön valaki. Mögötte lopakodom. Az ajtó nyílik. Hirtelen közéteszem a lábam. Egy lendítés... Bent vagyok!...

Bandi bácsi, a trafikos siet elém:

– Mi van, szerkesztő úr? Karikás a szeme, sápadt... Beteg?

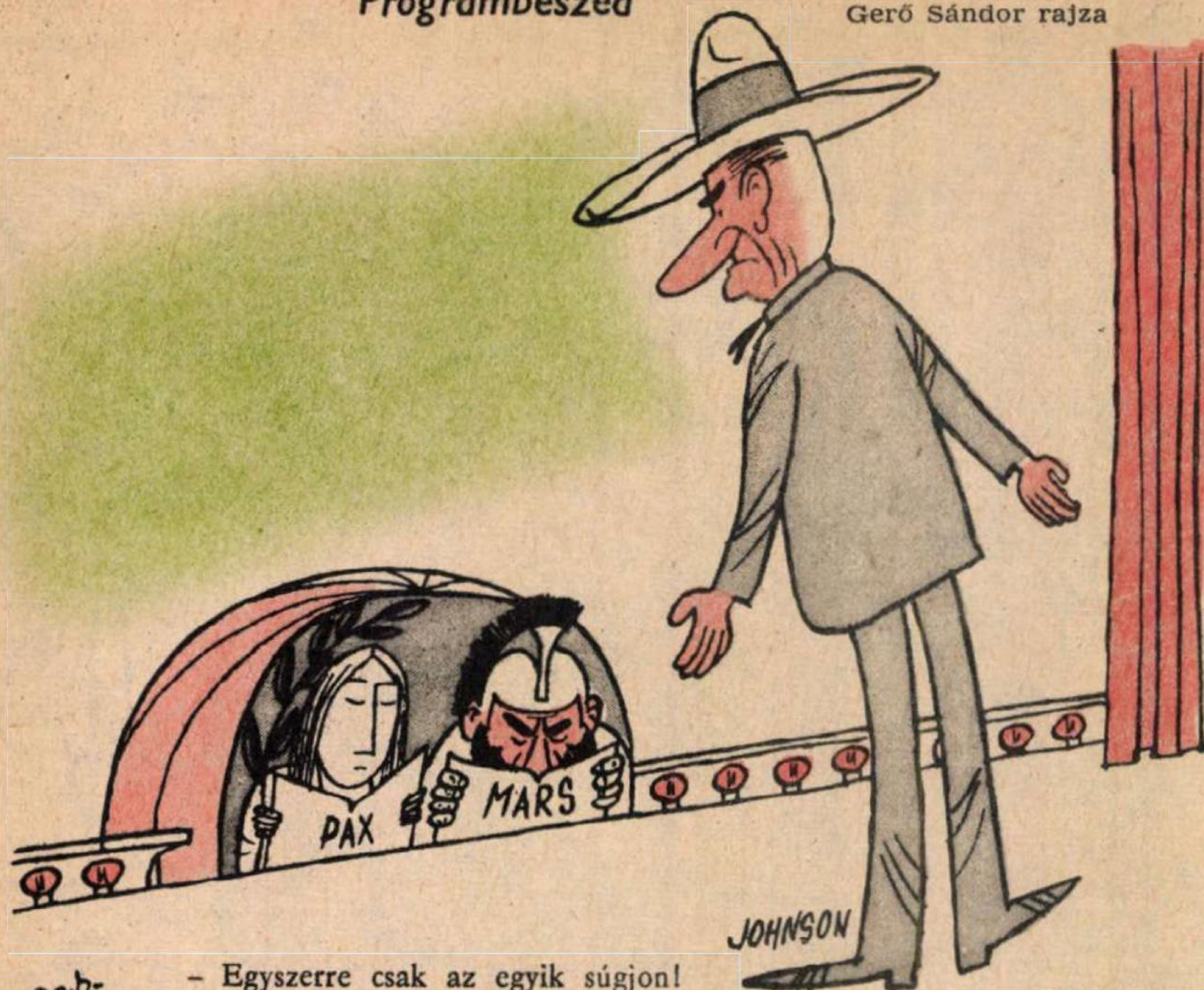
– Bandi bácsi – kapom el a kezét –, Bandi bácsi drága... az ... az... ajtó... nekem... nem... nyílt...

– Ja, az ajtó? Eltört benne az a kattogó golyócska. Egyszer nyílik, aztán meg olyan, mintha beszegezték volna. Aztán megint nyílik. Mindjárt jönnek a szerelők, megcsinálják...

Faludi András

Programbeszéd

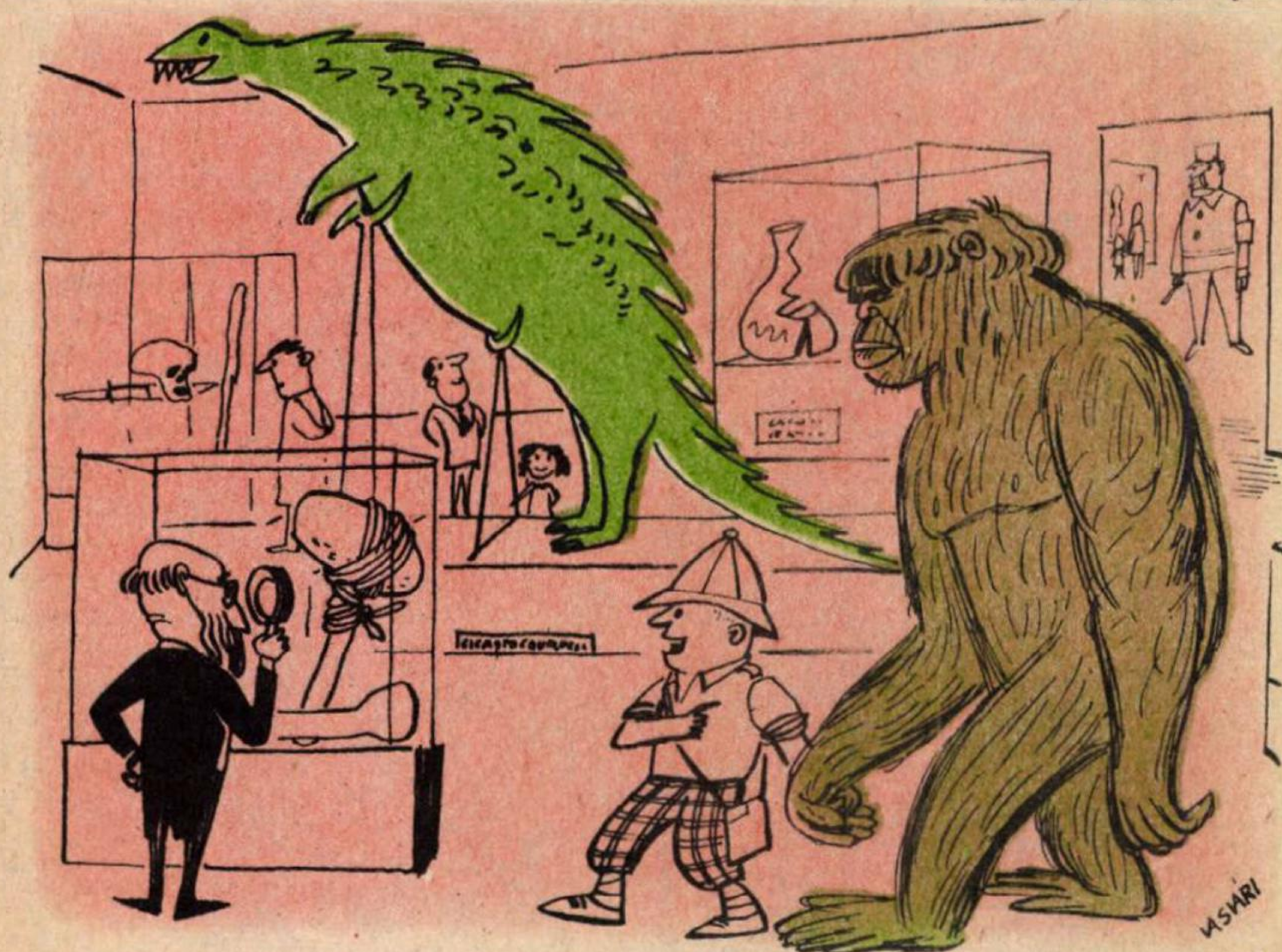
Gerő Sándor rajza

– Egyszerre csak az egyik súgjon!

Őskori lelet

Vasvári Anna rajza

– Nem baj, hogy él?

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Egyszer vidéken a Kaméliás hölgy címszerepét is eljátszottam. A haldoklási jelenetben persze virágot kaptam, Prudence, hűséges szobalányom hozta az ágyamhoz, és én igyekeztem mosolyt erőltetni arcomra, hogy örömömet érzékeltessem. Fájdalmas mosoly volt ez, a haldokló kínos mosolya. A nézőtér első soraiban nem mosolyogtak. Kacagni kezdtek. A Kaméliás hölgy haldoklási jeleneténél! Azután megint csend lett, tovább folyt az előadás, persze én közben folyton azon töprengtem, hogy mi váltotta ki ezt a kacagást? Végre összecsapódott a függöny, véget ért az előadás. Nagy taps, meghatott arcok, de a nézőtér elején most is mosolyogtak. Miért?

A virágcsokrot a kezemben szorongattam, és miközben meghajolva köszöntem meg a tapsokat, pillantásom a virág burkolópapírjára esett. És ekkor megértettem, hogy mi történt. A Kaméliás hölgy színpadára a helybeli virágüzlet csokrát hozták be. És a selyempapírra rá volt nyomtatva nagy betűkkel a cégjelzés: „Fekete Lajosné kertészete és virágboltja."

Komlós Juci

A nászéjszaka reggelén

Erdei Sándor rajza

– Nem, drága Marikám, semmi újság az égvilágon...

PÁRIZSI VICC

A nagy gépkocsigyár piacra dobja legújabb termékét: az igazán törpe-autót. A reklám-hadjárat idején bárki kipróbálhatja, mindenki ingyen beleülhet.

Egy érdeklődő próbaútra indul. A gyár embere vezeti a kocsit. A vevőszándékú úr egy idő múlva megszólal:

— Mondja, barátom, mi ez a fal, amely mellett már egy negyedórája megyünk.

— Monsieur, amit Ön lát, az nem fal, hanem a járdaszegély!

Öregedés

– Melyikből is kell bevennem tizenhét óra tizenötkor?

Kényes beteg

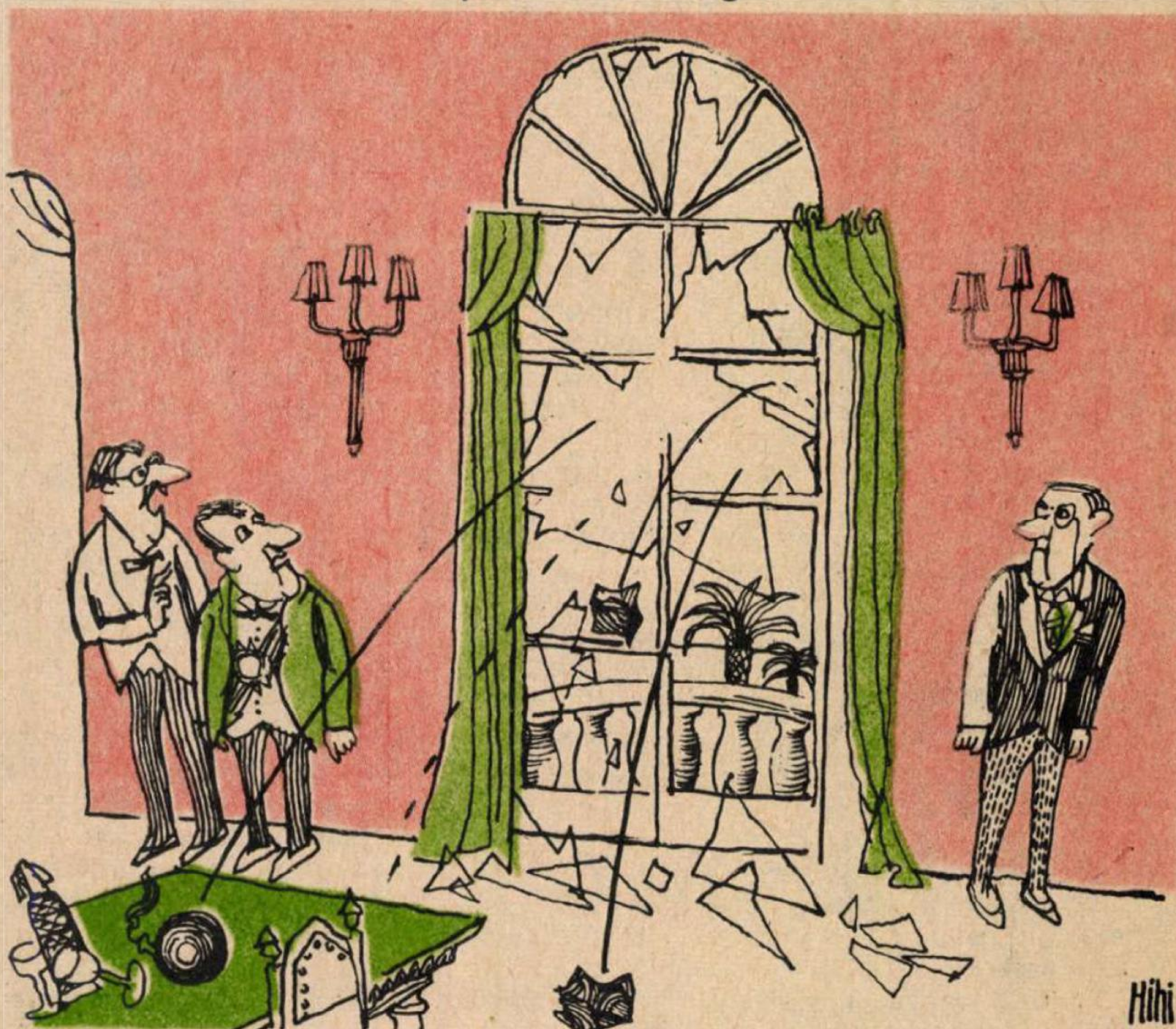

– Egyél, fiam! Te mindig annyit kéreted magad . . .

Felduzzadt adminisztráció

Diplomáciai szolgálat

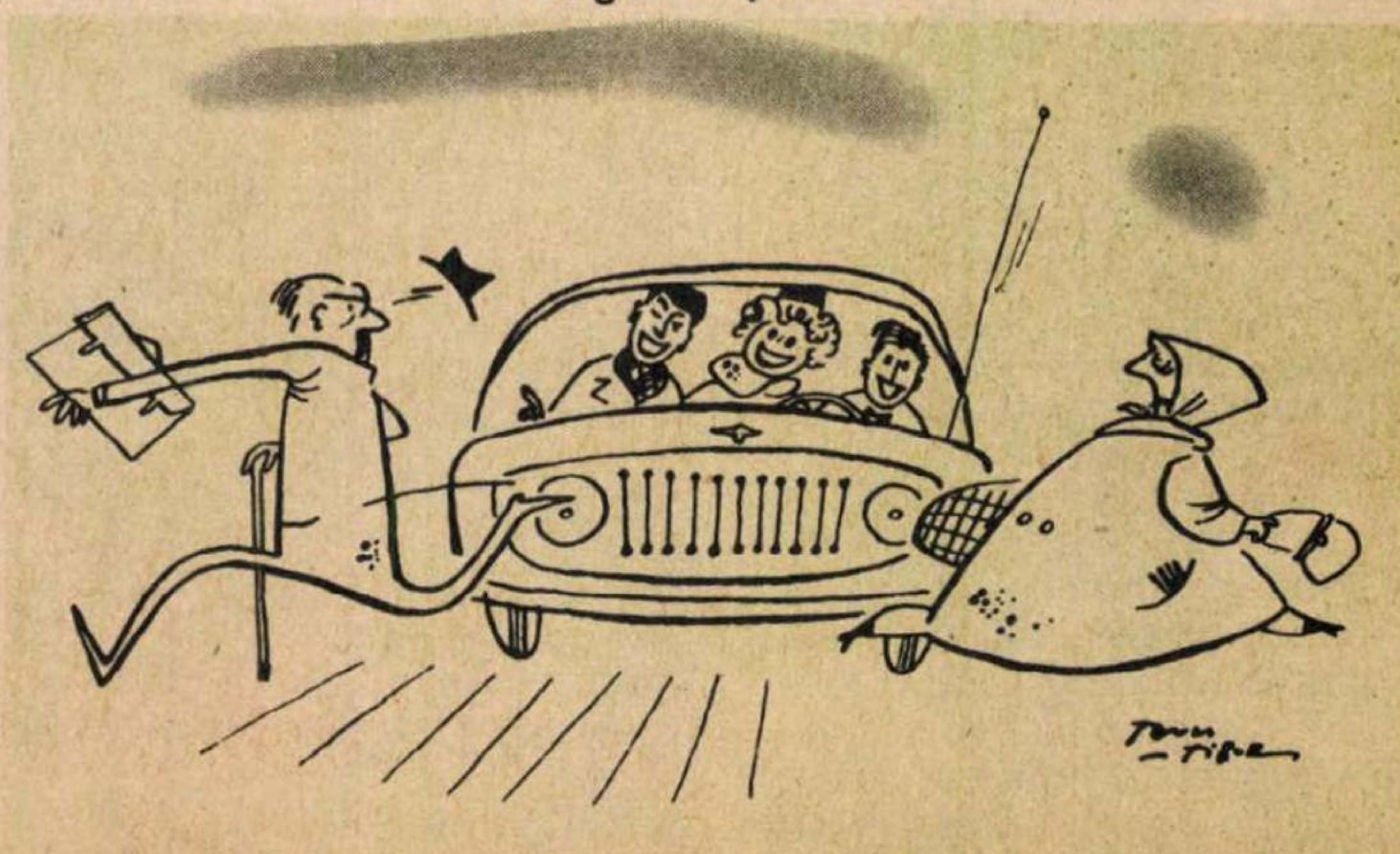

– Talán mégsem kellett volna, Mister Brown, kitenni a kapura azt a táblát, hogy: „Követség” . . .

Honvágy

Öregek és fiatalok

Javaslat a sorbanállás megszüntetésére

Szűr-Szabó József rajza

HALLOTTUNK EGY VICCET

Szín: egy divatos pesti jósnő rendelője.

– A 112-es sorszámot kérem – hangzik az ajtó mögül egy fátyolos hang.

A férfi várakozásteljesen néz a sejtelmes félhomályban ülő Pithiára:

– Könyörgök, segítsen rajtam! Kétségbeejtő a helyzetem. Imádom a feleségemet, de az asszony minden délután négy és hat között eltűnik. Este viszont jelentős összegű pénzt hoz haza. Tessék mondani, hová tűnik el az asszony, és becsületes úton szerzi a pénzt a feleségem?

– Nyugodj meg, Dezső – hangzik rekedten a fátyol mögül. – Én vagyok a feleséged!

VIGASZ-KUTYÁK

Amióta felfedeztem ezt a dolgot a vigasz-kutyákkal, a honi sajtó tekintélye nagyot nőtt előttem. A vigasz-kutyák mind sűrűbb jelentkezése a lapok hasábjain ékesen bizonyítja, hogy nálunk a szerkesztők féltő gonddal vigyáznak az olvasóközönség folyamatos lelki egyensúlyára.

Ne nyúlj a lexikon után, kedves olvasóm, ne keresd benne a „vigasz-kutya" címszót. Ezt a gyűjtőfogalmat ugyanis e percben találtam ki, és tüstént meg is

magyarázom — méghozzá szemléltető módon —, hogy mi a jelentése.

Például reggel kézbe veszed kedvenc lapodat és elolvasol egy üzemi riportot a második oldalon. Az áll benne, hogy mindenféle bürokratikus huzavona, buta szervezetlenség, és tudománytalan előrelátás következtében a szóban forgó gyár messzemenően nem teljesíti export-kötelezettségeit. Mivel jóérzésű, becsületes ember vagy, felháborodsz ezen, kedvetlen leszel, szomorú és ingerült, hiszen tetemes kár érte a népgazdaságot.

Talán egész napod el lenne rontva, ha nem akad meg a szemed a harmadik oldalon, egy kis híren. Arról a növekvő érdeklődésről tájékoztat, ami világszerte mutatkozik a magyar pulik iránt. Hovatovább egyetlen londoni, párizsi, New York-i juhász sem hajlandó magyar pulik közreműködése nélkül terelgetni a nyáját. Magad is szereted ezt a kedves, okos, fürge szőrgombolyagot, szívből örülsz sikerének, és mikor arról is értesülsz, hogy tavaly nem kevesebb, mint százhetven pulit exportáltunk, már dagasztja kebled a jogos nemzeti büszkeség.

Az előző üzemi riporttal felbolygatott lelki egyensúlyod helyrebillen. De csak átmenetileg. Mert a negyedik oldalon már azt olvasod, hogy a rábízott értékek hűtlen kezelése révén miként harácsolt össze ismét néhány százezer forintot valaki: egy pénztáros, raktáros, gondnok, igazgató, vagy magasrangú tisztviselő. Csikorgatod a fogadat, a kezed ökölbe szorul, hát még mindig találnak utat-módot, alkalmat bűnös üzelmeikhez az ilyen alvilági elemek?! Hát már sohasem vetünk véget az effajta disznóságoknak?!

Dühösen gyűrnéd össze a lapot, de pillantásod egy keretes novellácskára téved, az ötödik oldalon. Tartalma röviden a következő: Kiment az erdőkerülő, hogy kerülje az erdőt. Elkísérte a vizslája. Amikor hazaér az erdőkerülő, keresi a lábjiát. Nincs sehol. Elveszett. De még ennél is nagyobb baj, hogy a vizsla sem kerül elő. Így megy ez reggeltől estig. Egy teljes héten át. Akkor az erdőkerülő ismét útra kél, hogy kerülje az erdőt. Hát, egy tisztáson mit lát? Ott a lábjiá, és rajta ül a kutyája. Lefogyva, fázva, de tántoríthatatlan hűséggel őrzi a gazdája holmiját.

Elgondolkozva és picit meghatottan vágod zsebre az újságot. Lám, nem csak gonoszságot, álnokságot, fondorlatos csalást lát maga körül az olvasó, hanem a hűségnek, a szeretetnek, az önfeláldozásnak szép példáit is.

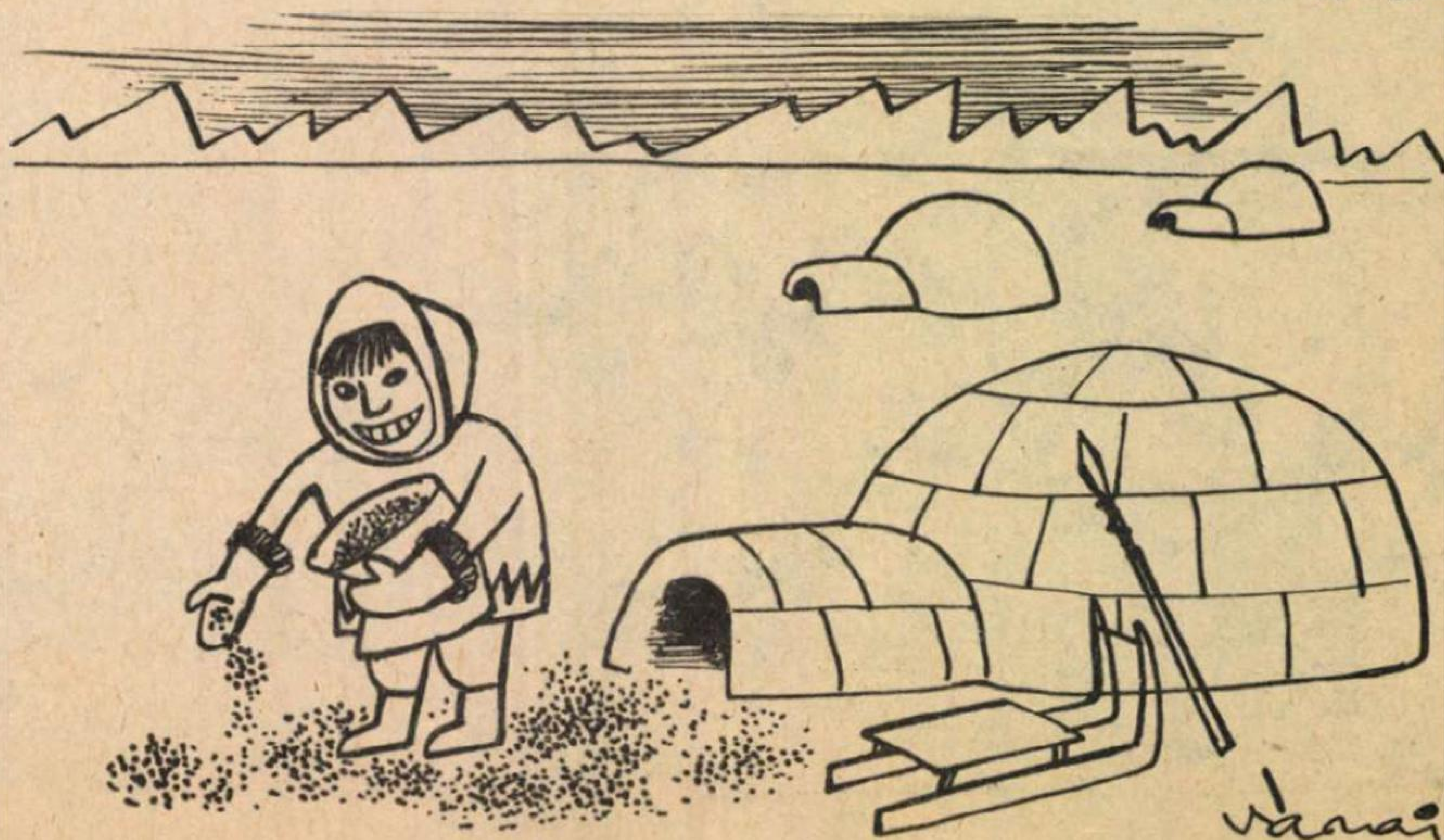
Jó közérzettel, vidáman indulsz munkába, életszemléleted ismét derűs és bizakodó.

És kinek köszönheted mindezt? A puliknak, a vizsláknak, és társaiknak, egyszóval az újságok vigasz-kutyáinak.

Általuk tér vissza az emberiségbe vetett erős hited!

Kürti András

Várnai György rajza

LELKIISMERETES HÁZMESTER

AZTÉK-STADION

Mint már annyiszor, most is olvastam egy elég érdekes dolgot az újságban. Azt olvastam, hogy Mexikóban elkészült a 125 ezer férőhelyes Azték Stadion.

A gondolatébresztő tudósítás részletesen ismertette ama széleskörű biztonsági óvintézkedéseket, amelyek a játékosok, valamint a bírák testi épségét vannak hivatva védelmezni, különös tekintettel a latin labdarúgó-szurkolók közismerten heves vérmérsékletére.

A pályát hat méterrel a lelátók szintje alá süllyesztették, hogy a nézők ne tudjanak meccs közben berohangászni, s a sportolók két, egymástól távol levő alagúton át közelíthetik meg az öltözőket, ahonnan szintén alagutakon lehet eljutni a csapatok autóbusz-parkolóhelyeihez.

Szóval, az alkotók pontosan tisztában voltak vele, hogy manapság mit kell legfőképp szem előtt tartani egy stadion tervezésénél...

Azonban, úgy érzem, a mammut-költséggel épített reprezentatív sportlétesítmény mégsem tökéletes. A drukkerek pillanatnyi felindulásukban változatlanul bedobálhatnak a játéktérre sörösüvegeket, féltéglákat, sőt — tekintve, hogy Közép- és Dél-Amerikában a fegyverviselést kevésbé kötik bizonyos formaságokhoz, mint mifelénk — be is lőhetnek.

Feltétlenül ajánlatos volna tehát a tribün elé golyóálló üveglapokat felszerelni, amikben legfeljebb már csak nehéztüzérség tehet kárt, viszont ágyúkat a stadion területére behozni ugyanakkor szigorúan tilos legyen.

Arra az esetre is számítva, ha mindez kevésnek bizonyul a spontán népharag ellen, körözzön állandóan a pálya fölött egy helikopter, ahonnan, amennyiben ilyen igény felmerül, villámgyorsan kötélhágcsót bocsátanak le a játékvezetői hármas számára. S a helikopterről pedig közvetlenül lehetne átszállni transzkontinentális légijáratokra úgy, hogy a bíró és a két partjelző pár órán belül abszolút biztonságban érezhetik magukat a latin szurkolók dühe elől valahol a világ túlsó felén.

Persze, mindez csak félmegoldás, mert a hatalmas tribünökön a nézőket viszont semmi sem védi. Változatlanul ripityává püfölhetik egymást holmi előnyszabály vagy les miatti nézeteltérés kapcsán.

Igen, az volna az igazi, ha mind a 125 ezer nézőnek külön alagút állna rendelkezésére, hogy bármikor kereket oldhasson, amikor testi épsége veszélyben forog.

Dalmáth Ferenc

Cserbenhagyta áldozatát

CSEI

VÁNDORBOTTAL A KEZÉBEN...

TERVEZŐIRODÁBAN

Fülöp György rajzai

– Tessék mondani, hol építenek új gyárat legközelebb?

PERSPEKTÍVA

– No még két-három munkahely, aztán nyugdíjba megy az uram és letelepszünk....

KESZTYŰS KÉZZEL

– Jaj, csak tapintatosan keltsük fel, mert sértődős és rögtön odébbáll...

CSINTALAN CSILLAGOK

Képregény-fejléc a Kelet-Magyarország című napilapból:

EGRI * CSILLAGOK *

Szöveg: Márkusz László 39. Rajz: Zórád Ernő

HAJNALODOTT, AMIKOR A VITÉZEK VISSZAÉRKEZTEK A VÁRBA. AZ EGYIK ... EGY TÖRÖKÖT IS HOZOTT.

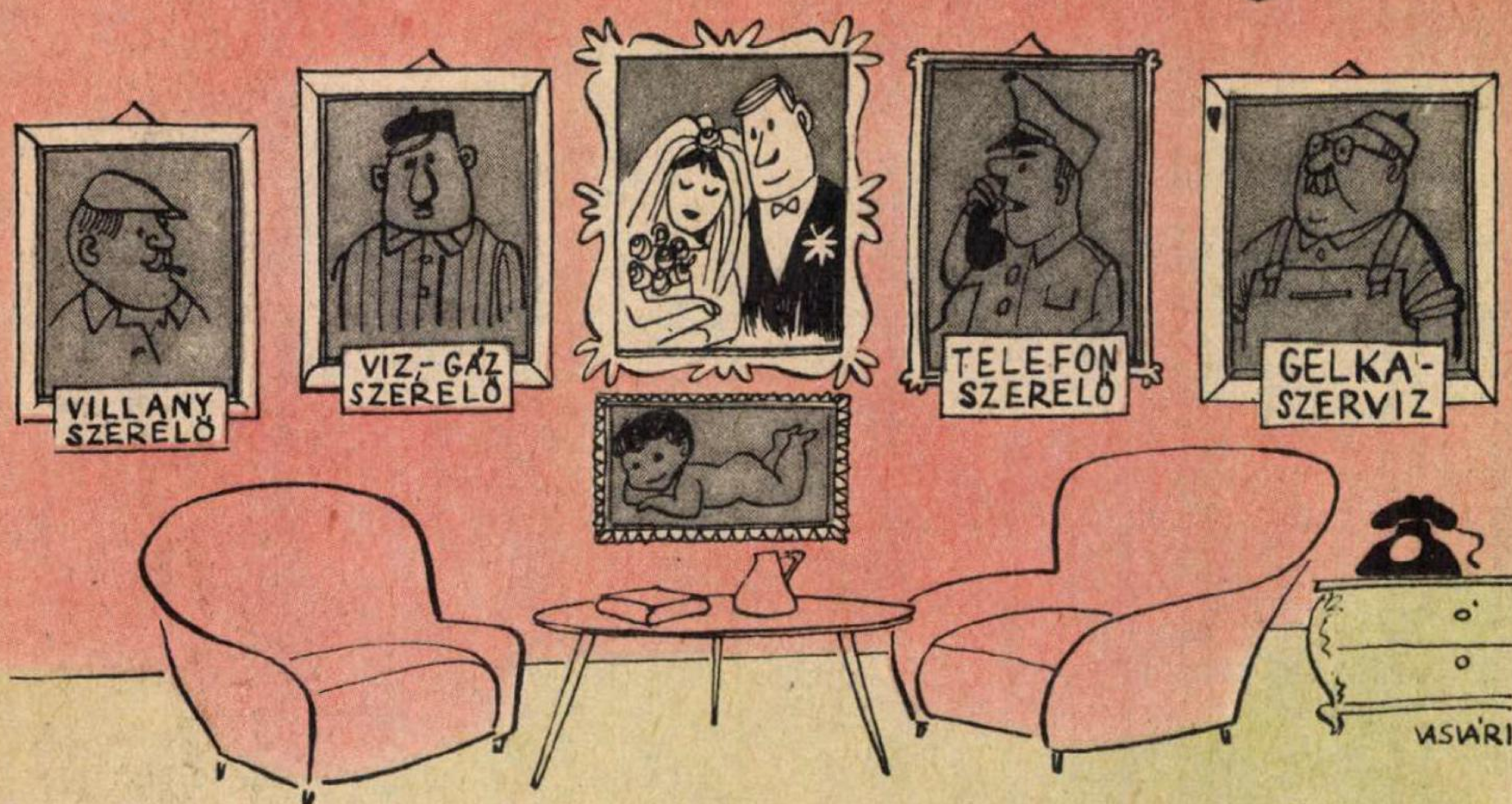
DOBÓÉK IZGATOTTAN HALLGATJÁK A ... JELENTÉSÉT.

JÖN AZ EGÉSZ HAD. VELÜK VAN ...

Érdekes, eddig azt hittük, hogy Gárdonyi Gézának is van valami köze az Egri csillagokhoz...

Majdnem családtagok

Vasvári Anna rajza

MÉRGES KIS VERSEK

AZ OK

Az emberszabású majmok népe
azért állat ma s nem dicső
ember, mert nem jutott eszébe
a nyíl, meg az ágyékkötő.
Ambár, lehet, az emberhadtól
harcot, szerelmet láthatott,
és fejcsóválva szólt: no, akkor
maradjunk inkább állatok!

VERS CÍM NÉLKÜL

Két bicska ellen elég egy fokos,
két gyenge egy erőset földre nem ver;
két erőssel elbánik egy okos,
hat okossal elbánik egy gazember.

DERÉK CSALÁDFENNTARTÓK

Hogy Krisztus borrá változtatta
a vizet! Itt ma egy sereg
feleség azon kesereg,
hogy férje borrá változtatja
mit megkeres: a kenyeret.

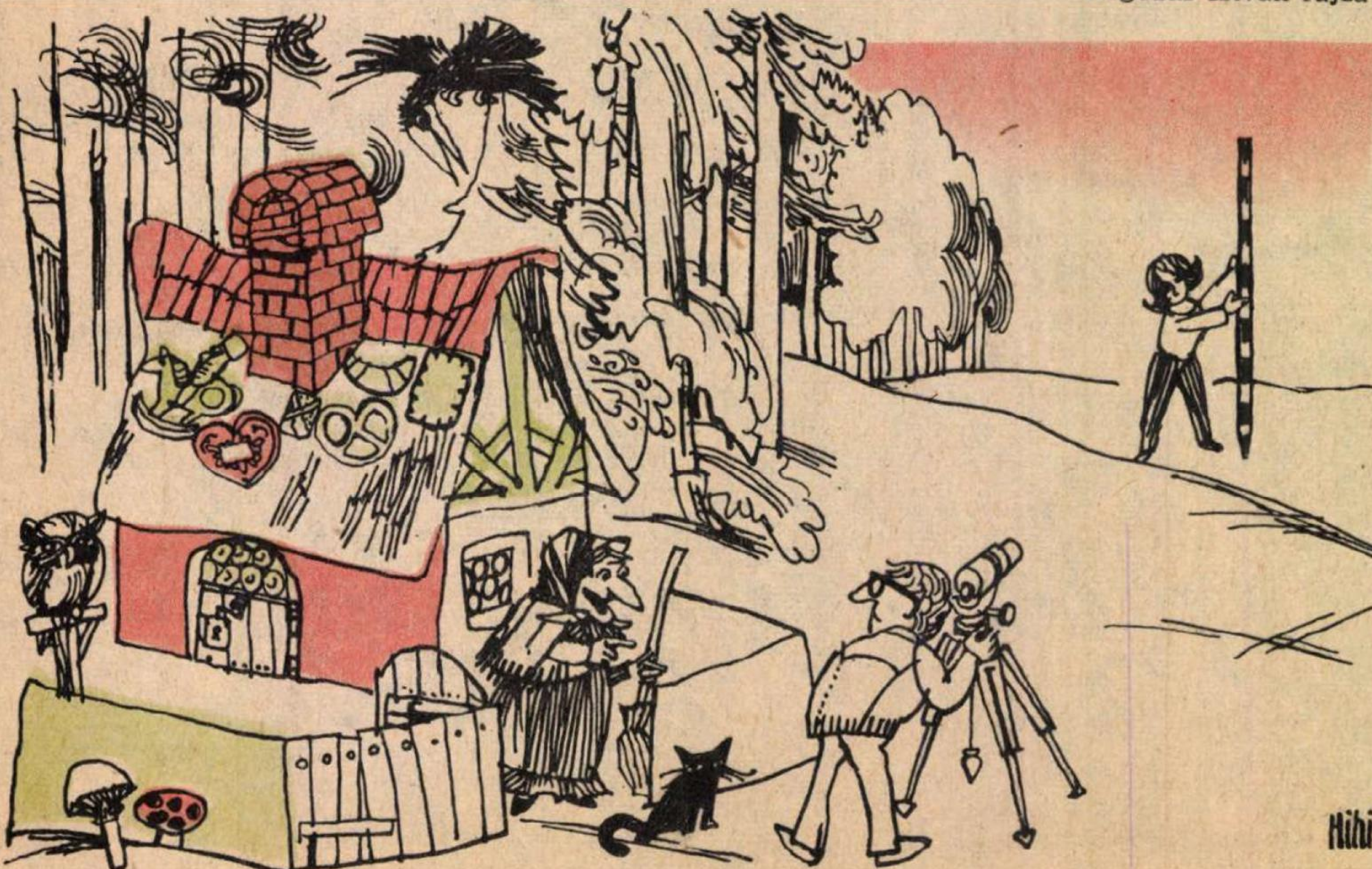
NAGY MŰ

Nagy művet írni ... felhevülni, hűlni,
az íróasztalhoz odaszögezve
éveken át, míg alakot ölt az eszme –,
egy gyilkosságért nem kell ennyit ülni!

Török Rezső

Egy távoli zugban

Hegedűs István rajza

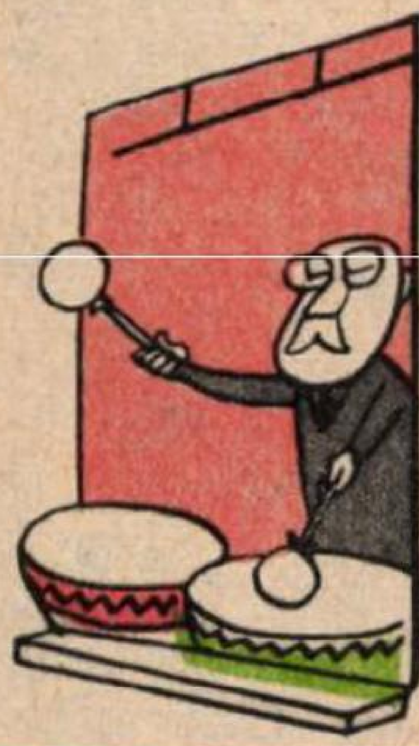
– Mi készül itt, lelkecskéim, autósztráda?

TAKARÉKOSSÁG

Spóroljunk a telefonnal

Postagalamb

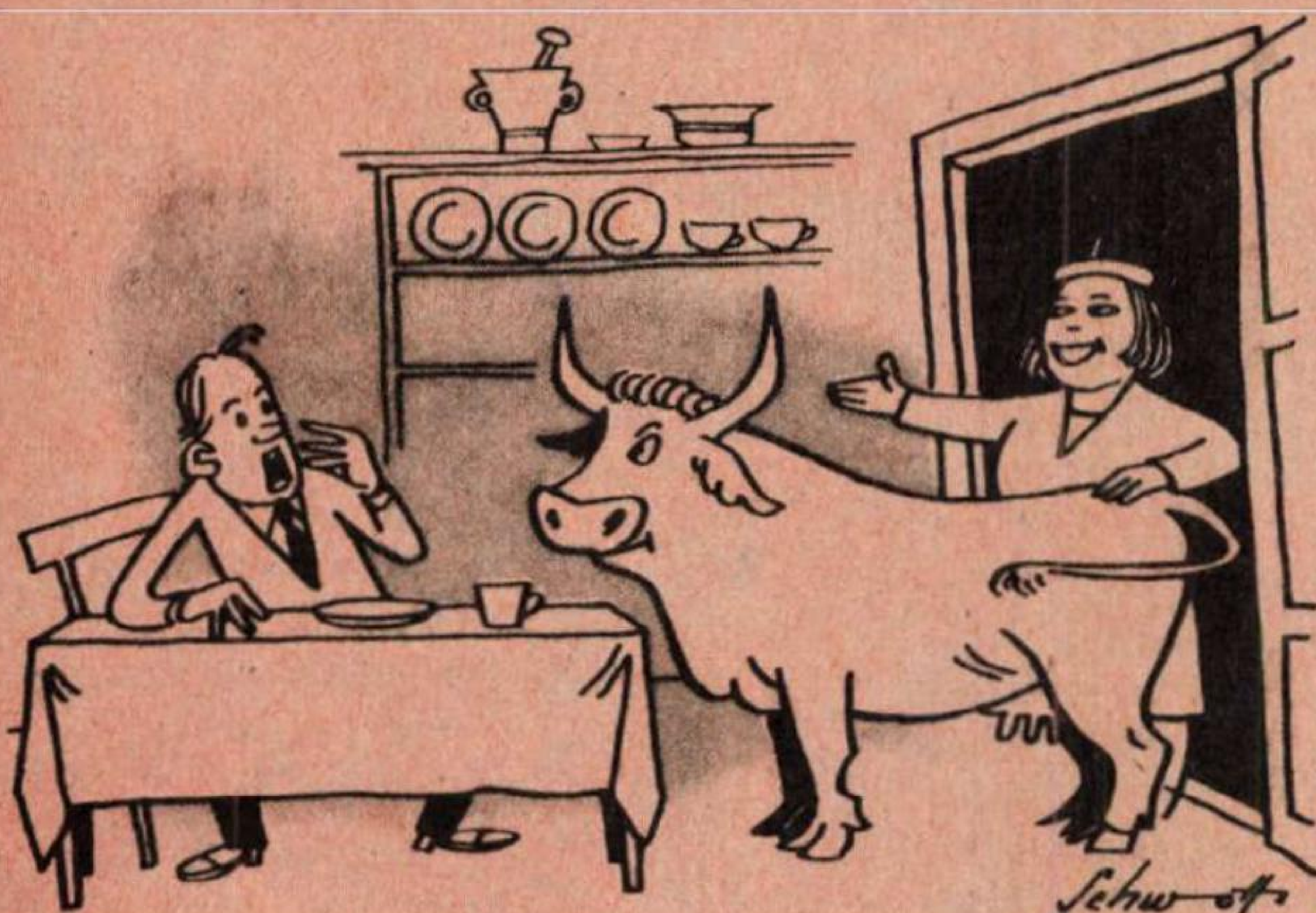

Tam-tam

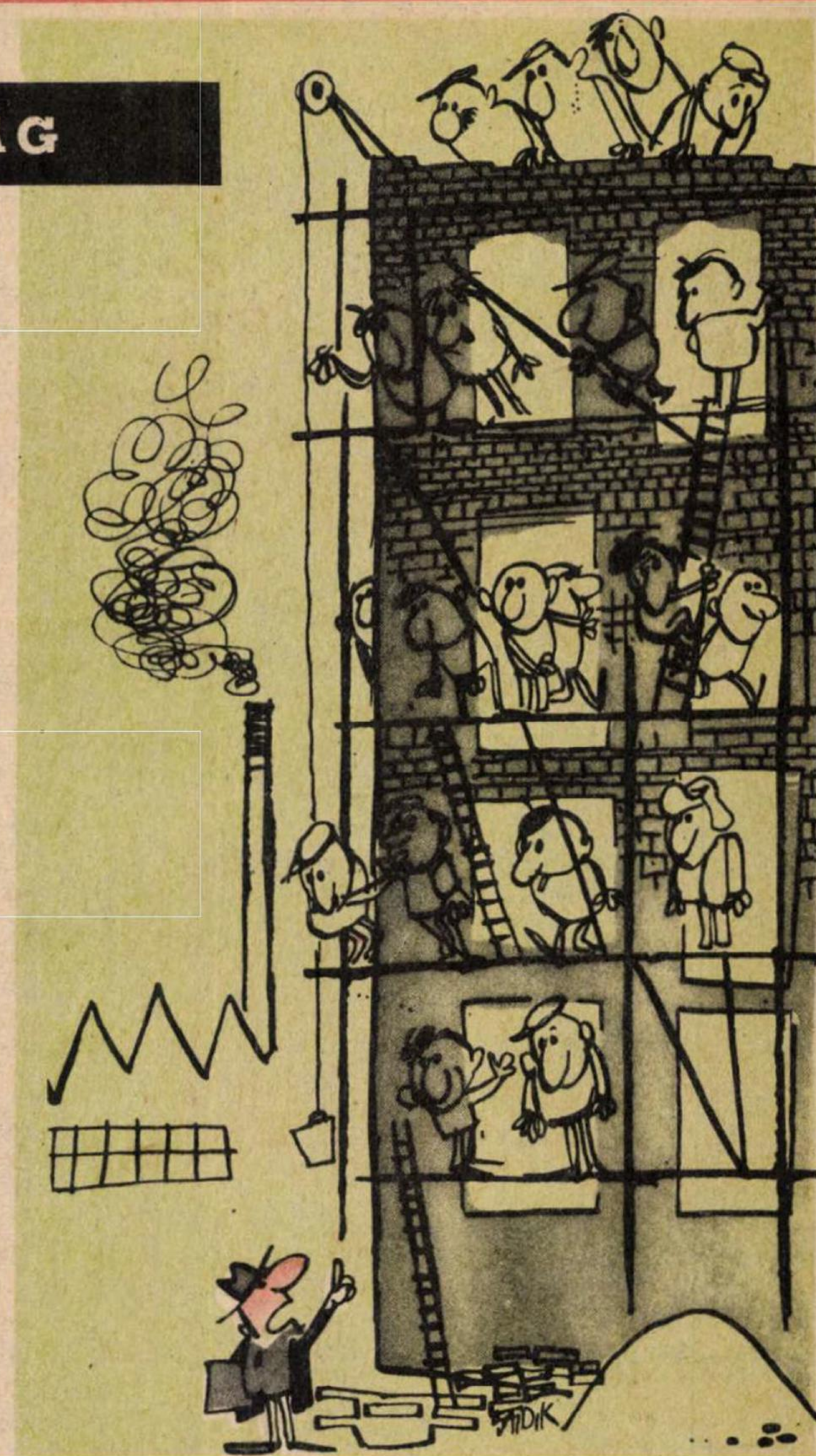

Zászlójelek

Példázat az üzemi anyagtakarékosságról

– Fiacskám, meghoztam a gulyásnak valót!

– Bontsák le, emberek, csak egyemeletes lesz...

Sajdik Ferenc rajza

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. János, Hosszúhetény, – B. József. Bp., VIII., Horváth Mihály tér, – N. Tibor, Nagybereki, – S. József, Balsa, – M. Béla, Dunaújváros, – Sz. László, Bp., XI., Ménesi u. – B. Sándor, Miskolc, – Sz. Zoltán, Nagylóc, – J. Sándor, Orosháza, – D. Péter, Fegyvernek, – S. Tibor, Bp., X., Harmat u. – D. Erzsébet, Bp., XIII., Pozsonyi u. – H. János, Békéscsaba, – „Szombathely" – H. László, Bp., XIX., Jóka u. – Hné, Bp., XII., Városmajor u. – B. Gyula, Balatonfűzfő, – V. A., Bp., IV., Munkácsy u. – A. Jolán, Pécs. – R. Ferenc, Bp., XIII., Párkány u. – O. György, Miskolc, – N. Iné, Bp., XIV., Nagy Lajos u. – M. László. Hódmezővásárhely, – Zs. Péter, Bp., VI., Weiner u. – Sz. Zoltán, Nagylóc, – B. Ferenc, Bp., XV., Dobó u. – Á. István, Bp., XIII., Pannónia u. – T. János, Arad, – M. Zoltán, Bp., XIV., Kassai u. – B. János, Miskolc, – „Pierre" – . István, Bp., VII., Wesselényi u. – L. László, Bp., VI., Bajcsy Zsilinszky u.

Dél-vietnami folklór

– Őserdő mellett nem jó lakni!

Párizsban, a XIX. kerületben van a Place des Fêtes, magyarul az Ünnepek Tere. Meredek és kacskaringós szűk utcácskák vezetnek a térre, mintha Óbudáról a Rózsadomb felé indulna fel az ember, azzal a különbséggel, hogy közben az Ecseri piacot is érinti, s mellesleg utcabál van a házak között. Ezen a környéken az üzletsorok hetivásár jelleget öltenek, az élelmiszerboltok piaccá alakulnak s minden holmijukkal az utcára vonulnak ki a járókelők lába elé. Ezekbe az utcákba autóval betévedni végzetes szerencsétlenség, s például a Riand utca lakói azt emlegetik, hogy egyszer egy vadonatúj Renault gépkocsival behajtott a Rue Riand-ba egy eltévedt hollandus, és mire kivergődött az utcából, az autó fél oldalán egy Citroen sárhányót viselt, nyitott sportkocsi-tetővel és a csomagtartóra egy halaskofa asztala volt szilárdan ráhúzva. Azóta a lehetetlen külsejű gépkocsikat a kerületben csak Rue Riand-típusú gépkocsinak nevezik.

Az út felső végén, az Ünnepek Terén, mintha csak incselkedni akarna a nem idevalósi autósokkal, egy sereg garázs és autójavító üzem van, alkalmi áron kapható gépkocsik tucatjával. Az autósok e térről a belváros felé, helyesen Dél-Amerika irányában kell elinduljanak, és csak egy idő múlva kanyarodhatnak vissza Párizsba. Aki hamarabb fordul a város közepének, az minimálisan megőszül a Rue Riand-ban és mellékutcáiban.

Mindezekről akkor még semmit sem tudtam, midőn a metróból kiléptem a térre. Párizs e negyedében soha azelőtt nem láttam, s félórával előbb örömmel konstatáltam, hogy az Ünnepek Terének metróállomása van, és így kérdezősködés nélkül, könnyűszerrel, a föld alól egyenesen kisétálhatok a térre. A zsebemben egy garázstulajdonos címe volt feljegyezve, akitől a következő percekben egy gépkocsit fogok átvenni. A garázstulajdonost sem ismerem ez ideig, annyit tudok róla, hogy egy gépkocsi van nála, amely tegnap óta az enyém. A gépkocsiról sem tudok semmit, az egész dolog olyan, mint egy meglehetősen világos agyrém.

Az egész eseménysorozat alig huszonnégy órával előbb kezdődött. Két hét óta unokabátyámnál vendégeskedem itt, Párizsban, aki jónevű orvos és nem a szavak embere, különösen nem a magyar szavaké, melyet harminc év óta, mióta Franciaországban él, csupán velem gyakorol egy-két levélben, s tízévenként egy rövid találkozás alkalmával. Azt mondja tehát unokabátyám lakonikus egyszerűséggel a sajt után, elutazásom előestéjén, kilenc órakor:

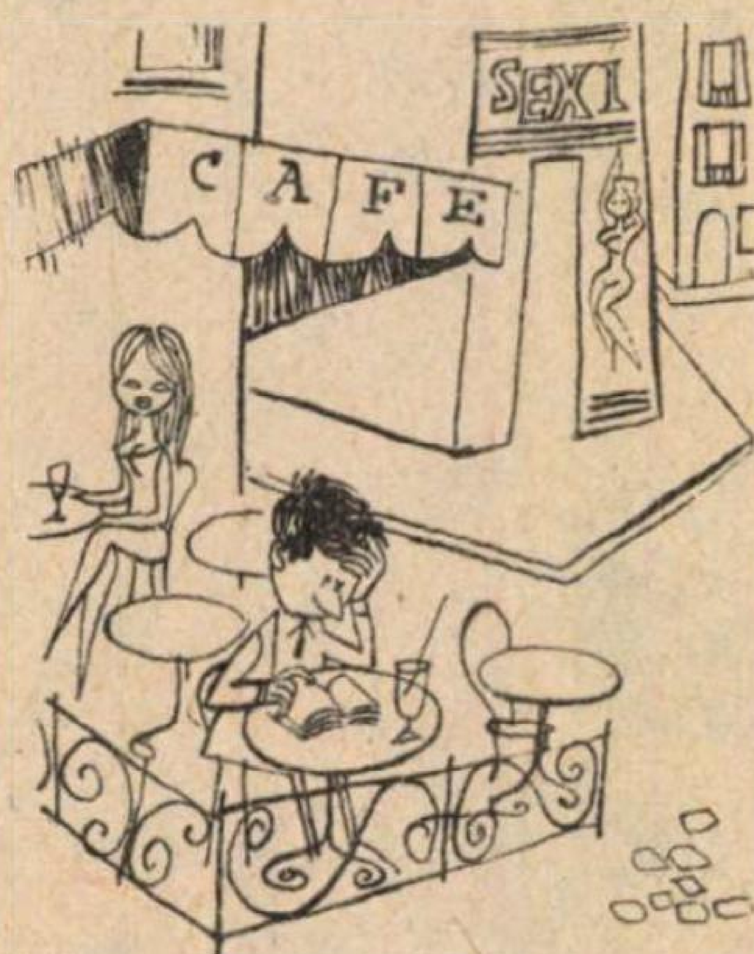
– Nem vettem meg vissza a vasúti jegyedet, hanem vásároltam neked inkább egy használt gépkocsit, mert arra gondoltam, hogy szívesen mégy haza autóval, és legalább otthon is hasznát veszed neki. Hát utazz vele jól, csókoltatom a húgomat.

Azzal megcsókolt és elment egy betegéhez. Ott maradtam az asztalnál egyedül, egy camambert és egy kecskesajt között, a kezemben monsieur Huval pontos címével: Ünnepek Tere 5., akitől reggel kapok egy autót és indulok haza. A bőröndöm már össze van csomagolva, van még egy kézitáskám, egy műanyag szatyrom és egy autóm.

Szobámba sietek, felnyitom bőröndömet és elõveszem belőle a magyar–német és magyar–francia szótárakat. Kétnyelvű, francia–német autós kézi társalgási könyvet fogok szerkeszteni magamnak az útra, s e célból most lemegyek a Szép Fegyverkovácsnéba.

A Szép Fegyverkovácsné kellemes kis kávéház a Champs-Elysées egyik olcsóbb mellékutcájában, ahová magyar barátaimmal járunk. Rendesen a Champs-Elysées-ről érkezem a Szép Fegyverkovácsnéba, a kávéház előtt megszemlélem a Sexi címet viselő sztriptíz-bár bejáratán elhelyezett szemérmetlen műsorkalauzt, azzal pedig továbbsietek a kávéházba, és rendelek egy limonádét. Ez alkalommal azonban ügyet sem vetek a Sexi fényképes ízelítőjére, hanem besietek törzsasztalomhoz, magam elé teszem a szótárakat, és fogalmazni kezdek.

„Bocsánat, uram, volna szíves megnézni, hogy miért nem megy ez a gépkocsi?" Ez lesz az első mondat, amit leírok. Meglehetősen általános, de viszont

minden esetben alkalmazni lehet. „Köszönöm, uram, a segítségét, remélem, most már eljutok vele a legközelebbi javítóműhelybe." Ez, hogy úgy mondjam, nem gyakorlati mondat, de az udvariasság szempontjából szükségesnek látszik, és legalább beszélgetek a pasassal, míg az autó alatt fekszik. „Csupán átutazóban vagyok, kevés pénzem van, szeretném csekély javítással megúszni a dolgot."

– Mit csinálsz itt ezekkel a szótárakkal? – mondja egy hang fölöttem és leül az asztalhoz. Geréb jött meg. Geréb már egy éve él Párizsban, kulturális megbízatással utazott ide s holnapután megy Budapestre repülőgéppel. – Fröccs – szól hanyagul a pincér felé, aki megértően bólint és tovasiet.

Geréb egy éve jár a Szép Fegyverkovácsnéba. Amikor az első napokat töltötte Párizsban, mély megdöbbenéssel fedezte fel, hogy Franciaországban nem ismerik a fröccsöt. A franciák elsőrangúan ismerik a bort, az egy decit, a fél litert, a litert, a hektolitert, sőt ismerik a szódavizet is, de csak gyümölcsszörpök hígítására és különböző konyakok kísérőitala gyanánt. A szódavíz és a bor keverékéről Geréb kulturális megbízatása előtt a francia népnek fogalma sem volt. A Szép Fegyverkovácsnéban zajlott le egy esztendővel ezelőtt az a történelmi pillanat, midőn a kétségbeesett Geréb a felszolgálótól fél liter bort, egy teli szódásüveget és egy vizespoharat kért. A pincér inkább gondolhatott arra, hogy Geréb zsonglőr, aki a különböző, össze nem illő holmikkal dobálózni fog, mint hogy összeönti a vizespohárba a bort a szódával és megissza. Az eljárás hihetetlen meglepetést keltett a környező asztaloknál, egy svéd gyufakirály, aki a szomszéd asztalnál ült azzal a szándékkal, hogy képtelen kalandokba fog Párizsban bonyolódni, megkóstolta Geréb fröccsét és azonnal átült Geréb asztalához. Félórával később a svéd a Szép Fegyverkovácsné összes belátható asztalát fröccsre látta vendégül, majd összetolták az asztalokat és Geréb, miközben bemutatta a klasszikus nagyfröccs és a házmester elkészítési módjait, rövid előadást rögtönzött a magyar borászatról, ügyesen rátérve később az iparosítás általános elvi problémáira, a szocializmus építésének szakaszában, majd a termelőszövetkezetekről beszélt. Ha a Szép Fegyverkovácsné történetesen csak egy órával később zár be aznap, a svéd gyufakirály még az éjszaka elindult volna Gerébbel a kapitalizmus ellen.

Szóval ez volt Geréb. Most leül mellém és megpróbál beleolvasni a fogalmazványomba.

– Mondd csak – kérdem tőle egykedvűen –, nincs véletlenségből egy Budapest–Párizs autótérképed? Ugyanis vásároltam egy gépkocsit és térképre már nem maradt pénzem.

Reméltem, hogy legalábbis leesik a székről. Ehelyett a táskájához nyúl és kivesz belőle egy térképet.

– Svájcon át mégy? – kérdi.

– Nem – mondom neki elhűlve. – Nyugat-Németországon át, arra gyorsabb. Te tudtad, hogy autóm van?

– Nem – mondja közömbösen, és visszateszi a térképet.

– És nem is vagy meglepődve, hogy autót vásároltam?

– Miért legyek – mondja Geréb. – Aki Budapestről Párizsba utazik, az mind azzal a rögeszmével jön, hogy autót vigyen haza. Az utolsó pillanatban sokan vettek már autót.

– De te tudod, hogy nekem milyen kiszámított pénzem van!

– Kevés pénzből is lehet itt autót venni – mondja Geréb tájékozottan... – Már ötszáz forintnak megfelelő frankért kaphatsz egy roncsot.

– De én nem roncsot vettem! – felelem sértődötten, és mindjárt lidérc ül a lelkemre. Csakugyan, milyen kocsit is vettem? Hiszen még a márkáját sem ismerem. Csak nem kaptam unokabátyámtól egy roncs-kocsit? Az jut hirtelen az eszembe, hogy egy esztendővel ezelőtt, egyik zenész barátom valami nagyon olcsó gépkocsit vásárolt itten, Párizsban, és a gépkocsival Münchentől csak lépésben tudott haladni, mert a kipufogó-csöve leszakadt, és a barátom nadrágszíjával volt a karosszériához erősítve. Ausztriában pedig a gépkocsi egyszerűen felrobbant, és a zenészt csupán lélekjelenléte mentette meg a pusztulástól, mert a kocsival egyenesen belehajtott egy alpesi hegyipatakba, amely szerencséjére az országút mentén haladt.

– Milyen kocsit vettél tulajdonképpen? – kérdi megenyhülten Geréb.

– Majd meglátod – felelem kitérően. – Holnap délben itt leszek vele a Szép Fegyverkovácsné előtt. Este elbúcsúzunk vele Párizstól.

Körülbelül ezek voltak az előzmények, és most itten állok az Ünnepek Terén. Néhány lépésre tőlem, az úttest szélén autók álldogálnak, valamennyinek az ablakán ez a krétával felmázolt felirat áll: „Occasion" – vagyis alkalmi vételek. Elindulok az autósor mellett, és a sor végén felfedezem Huval úr garázsát. A bejárat előtt egy szerelőruhás fiatalember